

РЕШЕНИЕ

№ 17

гр. Бургас, 02.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – БУРГАС в публично заседание на десети февруари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Павел Ал. Х.

Членове: Кремена Ил. Лазарова
Мая П. Величкова

при участието на секретаря П. Ефт. Помакова Нотева
в присъствието на прокурора Г. Хр. Х.
като разгледа докладваното от Мая П. Величкова Въззивно наказателно дело
от общ характер № 20212000600041 по описа за 2021 година

Делото се разглежда за втори път от въззивната инстанция, след като с Решение № 119/01.03.2021г., постановено по н.д.№ 394/2020г., Върховният касационен съд, Трето наказателно отделение, е отменил въззивно Решение № 185/23.01.2020г., постановено по ВНОХД № 161/2019г. по описа на Апелативен съд Бургас, и е върнал делото за ново разглеждане от друг състав на въззивния съд. С въззивното решение е била изменена Присъда № 61/31.05.2019г., постановена по НОХД № 24/2019г. по описа на Ямболски окръжен съд, като е намалено наложеното на подс.К. М. СТ. наказание от шест години на четири години и шест месеца лишаване от свобода и е заменен определения му първоначален строг режим за изтърпяване на наказанието с първоначален общ режим, като присъдата е потвърдена в останалата част.

С посочената първоинстанционна присъда, Ямболският окръжен съд е признал подсъдимите С. М. Д. и К. М. СТ. за виновни в това, че на 11.12.2017г., около 20.30 часа в с.Дражево, област Ямбол, действайки в съучастие като съизвършители, са направили опит да отнемат чужди движими вещи - сумата в размер на 52 лева, от владението на таксиметровия шофьор Ап. В. В., ЕГН *****, от гр.Несебър, област Бургас, управлявал лек таксиметров автомобил „Форд Ексмакс“ с рег.№ * **** **, с намерение противозаконно да я присвоят, като са употребили сила и заплашване и деянието е придружено с опит за убийството на В., като изпълнителното деяние не е довършено по независещи от подсъдимите причини и К.С., макар

и непълнолетен, е разбирал свойството и значението на деянието и е можел да ръководи постъпките си, поради което и на основание чл.199 ал.2 т.2 предл.2, вр.чл.198 ал.1, вр.чл.20 ал.2, вр.чл.18 ал.1 и чл. 54 НК е наложил на подсъдимия С. М. Д. наказание шестнадесет години лишаване от свобода, което наказание да изтърпи при първоначален строг режим, а на основание чл.199 ал.2 т.2 предл.2, вр.чл.198 ал.1, вр.чл.20 ал.2, вр.чл.18 ал.1, вр.чл.63 ал.1 т.1 и т.2 и чл. 54 НК е наложил на подсъдимия К. М. СТ. наказание шест години лишаване от свобода, което наказание да изтърпи при първоначален строг режим. С присъдата, на основание чл.59 ал.1 и ал.2 от НК, съдът е приспаднал времето, през което подсъдимите са били задържани по настоящото дело - за подсъдимия С.Д. считано от 12.12.2017г. до 29.06.2018г., а за подсъдимия К.С., считано от 12.12.2017г. до 21.12.2017г.

Със същата присъда, на основание чл.53 ал.1 б.“а“ от НК, съдът отнел в полза на държавата веществените доказателства Газов пистолет ZORAKI, mod.917-8 № 0417-02131, копие на пистолет „ГЛОК“, кал.9/19мм и преработена пневматична пушка. Веществените доказателства - 3 броя гилзи, 1 брой тампон обтривка в запечатан плик, иззети дактилоскопни следи в запечатан плик, 1 брой дясна маратонка „FREELAND SPORT“, сгъваем нож с дължина 21см, обтривка от стъпка, напоена с кръв, камък с размери 4смх2.5см с червено-кафява засъхнала течност, черно на цвят долнище от анцуг, напоено с кръв, черна вълнена шапка, черен суитчър с качулка с надпис JEANS, 1 брой мъжки потник, бял на цвят със зацапване с червено-кафява течност, 1 брой блуза с дълъг ръкав - синя, 2 броя текстилни сакове, 1 брой отвертка с червена пластмасова дръжка, 1 брой маратонка, черна лява „FREELAND SPORT“ като вещи без стойност, съдът е постановил да бъдат унищожени след влизане на присъдата в сила.

С присъдата подсъдимите С.Д. и К.С. са осъдени да заплатят направените по делото разноски, както следва сума в размер на от по 1283.01 лева за всеки един от тях, която следва да заплатят в полза на Държавния бюджет по сметка на ОД МВР Ямбол; сума в размер на от по 95.52 лева за всеки един от тях, която следва да заплатят в полза на Бюджета на съдебната власт по сметка на Окръжен съд Ямбол, както и да заплатят направените от частния обвинител А.В. разноски по делото в размер на от по 1200 лева за всеки един от тях.

Недоволни от така постановената присъда, защитникът на подсъдимия С.Д. и служебният защитник на подсъдимия К.С., както и повереникът на частния обвинител А.В., я обжалват в срок.

Защитникът на подс.С. – адв.М.Б. от АК Ямбол, счита, че присъдата е постановена при недоказана вина на подсъдимия, както и липса на доказателства за престъплението, за което е привлечен като обвиняем и осъден. Твърди, че не са събрани безспорни доказателства за съизвършителство и единство на умисла между двамата подсъдими. Заявява, че подс.С. многократно е променял обясненията си и твърденията му не се

подкрепят от фактическите обстоятелства по делото. Сочи, че действията на подзащитния му са продиктувани от поведението на самия пострадад, който след прострелването се обърнал към подс.Д., направил крачка към него, което породило страх у подс.Д. и е произвел изстрели с газовия пистолет. След това подс.Д. е възприел действията на пострадалия, който седнал на предна лява седалка, като такива за вземане на някакво средство за нападение и затова започва да го рита. Твърди, че подс.Д. в нито един момент не е показал с думи или действия, че иска да вземе оборота или самия таксиметров автомобил. Сочи, че видно от комплексната балистично-медицинска експертиза, пистолетът, с който е стрелял подс.Д. е негодно средство да причини смърт или увреждания. Иска да се отмени атакуваната присъда и да се постанови нова, с която подс.Д. да се признае за невиновен по повдигнатото обвинение. Алтернативно моли да се измени наложеното наказание на подс.Д. и да се постанови такова при условията на чл.55 от НК, съобразявайки многобройните смекчаващи обстоятелства – чисто съдебно минало, добри характеристични данни, отличен ученик и спортист с много национални награди, младежка възраст, не е агресивен, помага на родителите си и на другия подсъдим С., при което наложеното наказание да позволява на подс.Д. да продължи своя живот извън пределите на затвора.

Служебният защитник на подс.С. – адв.М.А. от АК Ямбол, намира постановената присъда за незаконосъобразна, необоснована и несправедлива, постановена при нарушение на материалния и процесуален закон. Моли за отмяна на присъдата и постановяване на нова, в която да намери приложение разпоредбата на чл.61 ал.1 от НК. Алтернативно иска да се признае подс.К.С. за виновен по чл.199 ал.1 т.3 предл.2 от НК и на основание чл.63 ал.1 т.2 от НК да се наложи наказание, различно от лишаване от свобода или същото да бъде при условията на чл.66 ал.1 от НК.

В допълнението към въззивната жалба, служебният защитник сочи, че има разминаване в правната квалификация на деянието, посочена в обвинителния акт - чл.199 ал.2 т.2 предл.2, вр.чл.198 ал.1, вр.чл.20 ал.2, вр.чл.18 ал.1, вр.чл.63 ал.1 т.2 от НК и тази в присъдата - по чл.199 ал.2 т.2 предл.2, вр.чл.198 ал.1, вр.чл.20 ал.2, вр.чл.18 ал.1, вр.чл.63 ал.1 т.1 и т.2 от НК. В обвинителния акт не е посочена т.1 на чл.63 ал.1 от НК, а в присъдата има т.1. Това, според защитата, представлява отстранимо съществено нарушение на процесуалните правила, изразяващо се в неправилно приложение на материалния закон, довело до съществено ограничаване правата на подс.С.. Цитира практика на ВКС и теория по наказателно право (на проф.Александър Стойнов и проф.Иван Ненов), която интерпретира в смисъл, че без посочване на предвидената в закона санкция, правната квалификация не би могла да изпълни целта, която има за осъществяване на наказателната отговорност. След това посочва, че съдът е имал възможност и задължение в разпоредително заседание да констатира несъответствието, да прекрати съдебното производство и да даде указания подс.С. да бъде привлечен по вярната квалификация, и да бъде изготвен нов обвинителен акт.

Счита, че първата инстанция не е отговорила налице ли е хипотезата на чл.61 ал.1 от НК, като защитата намира, че степента на обществена опасност на деянието, извършено от подс.С., не е голяма. Служебният защитник на подс.С. посочва, че окръжният съд не е успял да аргументира правна квалификация по чл.199 ал.2 т.2 от НК, че опитът за грабеж е придружен с опит за убийство. Твърди, че липсват доказателства, сочещи намерение, знания или подготовка, както и действия, които да извършат ако причинят смъртта на пострадалия, като целта им е била парите от оборота на пострадалия и евентуално автомобила, ако шофьора избяга. Заявява, че съдът е извел такова намерение само от заключението на комплексната съдебно-медицинска и балистична експертиза, което не е отговорила на определение въпроси, касаещи намерението. Защитата иска да се отмени първоинстанционната присъда в частта, с която подс.С. е признат за виновен и му е наложено наказание по правилата на чл.63 ал.1 т.1 от НК, като се признае за виновен само по чл.63 ал.1 т.2 от НК, както и да се намали наложеното наказание и на основание чл.66 от НК да се отложи.

Повереникът на частния обвинител А.В. – адв.Ж.А. от АК Ямбол, счита постановената присъда по отношение на подс.С.Д. за явно несправедлива, тъй като е определена при превес на смекчаващи отговорността обстоятелства, каквито не са налице. Твърди, че извършеното престъпление е с изключително висока степен на обществена опасност, като последиците от него за постр.В. са тежки. Посочва се, че двамата подсъдими са проявили изключителна упоритост в реализиране на намерението си за грабеж, като въпреки неуспелия спрямо първия таксиметров шофьор, упорито са продължили да търсят следващата си жертва. Счита приложените положителни характеристични данни на подс.Д. за недостатъчни да мотивират определяне на наказанието му при превес на смекчаващите отговорността му обстоятелства, като се съобрази не само проявената упорита престъпна воля, но и оръжията, с които разполагали двамата подсъдими, годни да причинят смърт, както и процесуалното му поведение (опитва се да прехвърли вината изцяло и само на непълнолетния подсъдим). Твърди за нарушение на процесуалните правила, с които са ограничени правата на пострадалия, като окръжният съд в разпоредително заседание е приел за съвместно разглеждане предявения от пострадалия граждански иск, а след това в съдебно заседание е прекратил производството в тази му част. Исква да се измени присъдата като се увеличи размера на наказанието на подс.Д. в максимално предвидения от закона срок. Алтернативно моли за отмяна на присъдата и връщане на делото на същия съд за ново разглеждане от друг съдебен състав. В депозираното допълнение към въззивната жалба, повереникът на частния обвинител излага доводи за явна несправедливост на атакуваната присъда. Намира определеното наказание при лек превес на смекчаващите вината на подс.Д. обстоятелства за несъответно на степента на обществена опасност на деянието, както и на трайните последици за живота и здравето на пострадалия. Твърди, че подс.Д. не е изразил искрено съжаление

и критичност към поведението му, така както е приела първата инстанция в мотивите си, а напротив прехвърля вината върху непълнолетния подсъдим. Положителните характеристични данни на подс.Д., според повереника, също не водят до смекчаване на отговорността му, предвид установеното за проявена престъпна упоритост, съгласуване на действията, прикриване на авторството на деянието, действия по осуетяване на възможността на пострадалия да потърси помощ и други отчетени от съда отегчаващи факти. Към тези обстоятелства повереникът посочва и тежките последици за пострадалия в резултат на престъплението – не само физически болки и създадените неудобства по време на лечението, но и емоционалното и психическото му състояние. Поради това намира, че наказанието на подс.Д. трябва да се определи при явен превес на отегчаващите отговорността му обстоятелства към максимума, предвиден в закона. Прави оплакване, че са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, ограничаващи правата на пострадалия, изразяващи се в прекратяване на приетия за съвместно разглеждане граждански иск. Моли да се измени присъдата в частта относно вида и размера на наложеното на подс.Д. наказание, като се увеличи същото в максимален размер, предвиден в закона, алтернативно, да се отмени присъдата и върне делото за ново разглеждане на същия съд от друг съдебен състав. Претендира направените разноси във въззивната инстанция.

Представителят на Апелативна прокуратура Бургас изразява становище, че въззивните жалби са неоснователни. Намира, че първоинстанционният съд е изложил подробни съображения, направил е правилна преценка на събраните доказателства, въз основа на които е изтъкнал правните аргументи и законови основания за постановената присъда, т.е. не е налице необоснованост на обжалваната присъда. Счита, че не са налице съществени процесуални нарушения, накърняващи правото на защита на подсъдимите. Намира, че съдът изцяло е изяснил въпросът относно наличието на общност на умишъла у двамата подсъдими по подготовката и реализирането на престъплението, за което говори фактът на снабдяване с оръжие от двамата подсъдими, обсъждане извършването на деянието преди него, скриване на оръжието в саковете, като са взели и дрехи за преобличане. Посочва, че вещото лице в изготвената психологична експертиза и при изслушването си заявява, че се касае за наивност, а не за увлечение и лекомислие при извършване на деянието като юридическа категория, поради което представителят на държавното обвинение счита, че подс.С. не е извършил деянието поради лекомислие и увлечение, а с користни цели, с цел да придобие средства и да изпълни престъпния си умишъл, като за него лишаването от човешки живот е без значение, което говори за демонстриране на престъпна упоритост. Счита, че е налице общност на умишъла, за което говори фактът на разпределяне на ролите между двамата подсъдими във връзка с реализиране на плана за извършване на грабеж и използване на огнестрелно оръжие спрямо пострадалия. Пледира за потвърждаване на

първоинстанционната присъда като законосъобразна, обоснована и мотивирана, като наложените наказания са справедливи и отговарят на установените факти и събраните доказателства по делото.

Частният обвинител А.В. и повереникът му – адв.К., се явяват лично в съдебно заседание. Повереникът се присъединява към представителя на държавното обвинение, че деянието е доказано по несъмнен и безспорен начин, както и умисълът на двамата извършители, техните цели и мотиви за извършване на престъплението. Сочи, че двамата подсъдими са се договорили да извършат престъплението грабеж, като правят план да заплашат таксиметров шофьор, да отнемат средствата, които имал и евентуално автомобила, за което са се подготвили като са взели чанти, допълнителни дрехи. Твърди, че няма проявено лекомислие и увлечение от непълнолетния извършител, а първоначално пред полицейския служител Б. Д. три пъти сменял версията си, като така създал препятствия, за да не може да се установи обективната истина. Счита, че ЯОС е установил всички факти и обстоятелства по делото, но е наложил на подс.Д. на минимума, а следвало да му бъде наложено наказание най-малко 20 години лишаване от свобода. Пледира за налагане на наказание на подс.Д. в този размер.

Подсъдимият К. М. СТ. се явява лично в съдебно заседание и със служебния си защитник адв.М.А. от ЯАК.

Защитникът на подсъдимият С., адвокат А., намира обжалваната присъда за незаконосъобразна, необоснована и несправедлива. Твърди, че първата инстанция е постановила съдебния си акт, нарушавайки материалния закон при приложение на разпоредбата на чл.63 от НК, като поддържа изложените аргументи в допълнението на въззивната си жалба и се позовава на ТР № 2/2002г., ОСНК, ВКС, поради което намира че е допуснато отстранимо съществено нарушение на процесуалните правила. Вторият въпрос, който поставя е приложението на разпоредбата на чл.61 от НК по отношение на подс.С., отново развит в допълнението на въззивната жалба, които напълно споделя, че към момента на деянието са били налични лекомислие и увлечение при непълнолетния тогава подсъдим. Сочи, че показанията на свид.Б. Д., както изрично е посочил ВКС, са недопустим доказателствен източник и са негодни доказателствени средства, поради което ЯОС е допуснал съществено нарушение на процесуалните правила при постановяване на съдебния си акт. Друго съществено нарушение на процесуалните правила, което въззивният съд не може да отстрани, е липсата на отговори по реда на чл.248 ал.1 от НПК от страна на защитника на подс.Д. пред първата инстанция, което е подборно изложено в допълнението на жалбата. Защитата акцентира на заключението на изготвената във въззивното съдебно следствие комплексна съдебно-медицинска и балистична експертиза и по-точно на отговора, че произволен изстрел с изследваното оръжие, без натискане на спусъка, е възможен само тогава, когато се нанася силен удар в долната част на приклада, с цев насочена нагоре в твърда повърхност, която не е изследвана по делото. Това, според защитата, доказва, че произведеният

изстрел е бил случаен, поради което се касае за престъпно деяние, което може да се характеризира като опит за грабеж, но в никакъв случай придружен с опит за убийство, а всичко останало са предположения. Предвид изложеното относно наличието на съществени нарушения на процесуалните правила, което не могат да бъдат отстранени, защитата пледира за отмяна на присъдата и връщане на делото за ново разглеждане. Алтернативно, пледира за приемане наличието на чл.61 ал.1 от НК спрямо подс.С. или определяне на наказание при наличие на чл.55 от НК – многобройни смекчаващи отговорността обстоятелства, което да бъде отложено по реда на чл.66 от НК. Смята наложеното наказание шест години лишаване от свобода за несправедливо, определено над средния размер, а на другия подсъдим е определено под абсолютния минимум, като няма аргументи на окръжния съд в тази насока.

Подс.С. в личната си защита поддържа казаното от защитника си. В последната си дума изразява съжаление за извършеното.

Подсъдимият С. М. Д. се явява лично в съдебно заседание и с упълномощения си защитник адв.Д. М. от САК. Защитникът му, баща му М. Тр. Д., редовно призован, не се явява.

Защитникът на подсъдимият Д., адвокат М., поддържа депозираната въззивна жалба. Сочи, че независимо, че първоинстанционното производство е протекло по реда на чл.371 т.1 от НПК, то не се изключва процесуалното задължение на съдилищата да извършат анализ на гласните доказателства, да ги съпоставят едно спрямо друго, да оценят тяхната противоречивост и да стигнат до крайните изводи на базата на подробен анализ, а не декларативни изказвания. Поради това, защитата счита, че съдът трябва да ги проследи като конкретна фактология, съдържание и твърдение, което не се е случило. В този ред на мисли и съобразявайки отменителното решение на ВКС, защитата намира, че следва да се изключи от доказателствената съвкупност на гласните доказателства показанията на свид.Б. Д., полицейски служител провел оперативна беседа, тъй като не могат да бъдат заменени първични с производни доказателства. Защитникът на подс.Д. продължава да коментира отменителното решение на ВКС, като споделя констатациите на върховния съд за неправилния подход на инстанциите посочили липсата на житейска логика и достоверност на обясненията на подс.Д., поради което не им дали вяра в тези части. Сочи критиката в отменителното решение, свързана с неправилно приложение на материалния закон, изразяваща се в допуснати множество процесуални нарушения по оценка на фактите и начина, по който са интерпретирани. Твърди, че има съществени противоречия в обясненията на подсъдимите, особено на подс.С., както и липсва достоверност по фактите, но двамата подсъдими са последователни в твърденията си, че не е имало уговорка пострадалият да бъде прострелян смъртоносно. Заявява, че няма доказателства подс.Д. да е знаел, че пушката е огнестрелно оръжие, което поразява живи цели, като в проведената очна ставка между подсъдимите се установява, че двамата подсъдими са имали собствени сакове, имало е

поставено оръжие в тях, както и дрехи, което свидетелства за налична подготовка, планиране и обмисляне. Защитата заявява, че подсъдимите са планирали извършването на грабеж, за което има доказателства, но няма аргументи по отношение на квалифициращото обстоятелство, че са се уговорили да убият пострадалия с преработената огнестрелна пушка, като няма доказателства подс.Д. да е знаел, че е такава. Поставя въпроса защо тогава прокуратурата не е повдигнала обвинение по чл.339 от НК. В кой момент се извежда общността на умисъла относно уговорката да прострелят пострадалия, като пистолетът на подс.Д. не е огнестрелно оръжие, а е газсигнално оръжие и е можел да нарани – да обгори, ако се произведе изстрел от близко разстояние, като произведените изстрели от подс.Д. даже не са го обгазили. Акцентира, че ако е имало планировка да се извърши грабеж, защо не са го извършили по отношение на първия таксиметров шофьор – свид.П.. Защитникът на подс.Д. прави извод, че подсъдимите са млади, неориентирани хора, объркани и не са наясно със себе си и това, което трябва да се случи, а не както се твърди за наличие на хладнокръвна и внимателна подготовка. Твърди, че не е имало преобличане от страна на подс.Д., защото свид.П. го е възприел с дрехите, които са били намерени пропити с кръв от самонамушкването с ножа. Още веднъж защитникът на подсъдимият насочва към обстоятелството, че подзащитният му не е знаел какво представлява огнестрелното оръжие, ползвано от другия подсъдим, като виждането ѝ не означава, че е наясно, че това е огнестрелно оръжие. Прави извод, че подс.Д. следва да понесе отговорност по основният състав на чл.198, вр.чл.18 от НК, т.е. има проява на насилие по отношение на пострадалия, че имало идея за отнемане на парични средства без да се стига до някаква крайност, поради което става въпрос за класически ексцес на умисъла. Подсъдимият Д. не може и не следва да носи наказателна отговорност за това, което се е случило в повече и за което не е имал идея, че ще се случи. Цитира теория по наказателно право, както и съдебна практика в тази насока. Сочи, че няма доказателства по делото, че подс.Д. подбуждал и осигурявал оръжието, с което е наранен пострадалият, както и че от оценката на фактите по делото и съдържанието им води до извод за извършване на различни престъпления от това, за което е бил осъден, като не е приложен верния материален закон, а именно чл.198 ал.1 в условията на чл.18 от НК. Пледира да се определи наказание в рамките на престъпния състав по чл.198 от НК, в условията на чл.66 от НК. Изтъква, че подс.Д. не е осъждан, млад човек е, олимпийска надежда в спортните среди, обстоятелството, че с обясненията си всеки един от двамата подсъдими допринася за изясняване на фактическите положения по делото. Сочи, че не е отчетено съжалението, изразено от подсъдимия, като колко е искрен и до каква степен не може да се каже, но е налице мисловен процес, който се оценява. Защитникът намира, че претендираните 20 години лишаване от свобода от повереникът на частния обвинител или да останат 16 години са наказания, присъщи за довършените квалифицирани убийства. Пледира за изменение на присъдата на ЯОС, като

се приеме, че са налице доказателства за престъпление по чл.198 от НК в условията на опита, т.к. не е отнета конкретната сума от пострадалия и да се наложи наказание на подс.Д. в предвидения размер на този състав, което да се отложи по реда на чл.66 от НК.

Подс.Д. в личната си защита поддържа казаното от защитника си. В последната си дума изразява желание пострадалият да се възстанови напълно и да е добре за в бъдеще.

Въззивните жалби са подадени от страна, която съгласно чл.318 ал.6 от НПК има право на жалба (защитниците на подсъдимите и повереникът на частния обвинител), в установения в чл.319 ал.1 от НПК петнадесетдневен преклузивен срок за обжалване, срещу оспорим по реда на въззивния контрол съдебен акт, поради което същите са процесуално допустими и следва да бъде разгледани по същество.

Бургаският апелативен съд, след като се запозна с доводите, изложени във въззивните жалби и изслуша становищата на страните в съдебно заседание, анализира приложените по делото и допълнително събраните в хода на въззивното съдебно следствие доказателствени материали в тяхната съвкупност и поотделно, и след като провери атакуваната присъда, както по отношение оплакванията на жалбоподателя, така и служебно изцяло, съгласно разпоредбата на чл.314 ал.1 от НПК, намира депозираните въззивни жалби от защитниците на подсъдимите Д. и С. за частично основателни, а подадената въззивна жалба от повереника на частния обвинител А.В. за неоснователна.

Настоящата инстанция прие за установена следната фактическа обстановка:

Подсъдимият С. М. Д. е роден на **.****г., българин, български гражданин, неженен, неосъждан, към момента на деянието ученик в 12 клас в Спортно училище „Пиер дьо Кубертен“ Ямбол.

Подсъдимият К. М. СТ. е роден на **.**.****г., българин, български гражданин, неженен, неосъждан, към момента на деянието ученик в 9 клас в Спортно училище „Пиер дьо Кубертен“ Ямбол.

През м.декември 2017г., през учебната 2017/2018 година, подсъдимите Д. и С. били ученици в спортното училище в гр.Ямбол, в съответните класове, посочени по-горе. Били настанени в общежитието на училището, в различни стаи. Към този момент двамата подсъдими се намирали в приятелски отношения.

На 11.12.2017г. около обяд двамата подсъдими се срещнали и се уговорили да извършат грабеж на таксиметров шофьор. За целта двамата в собствени сакове сложили дрехи, като подс.С. сложил в сака си и процесната пушка, пречупена на две, а подс.Д. взел процесния газов пистолет в себе си. Подсъдимият Д. притежавал процесния газов пистолет Zoraki mod.917-8 № 0417-02131, копие на пистолет Глок кал.9/19мм, предназначен за стрелба с халосни и газови патрони. Процесната пневматична пушка подс.С. купил през

лятото на 2017г. от свид.Г. Ж., като след това същата била преработена и можела да стреля с патрони .22LR. Подсъдимият Д. имал в джоба си и нож с обща дължина 21см.

Около 19.30 часа двамата подсъдими се отправили към стоянката на такситата, намираща се до минералната баня на гр.Ямбол, като всеки носил собствената си пътна чанта. Стигнали до стоянката и наели такси, управлявано от свид.П. П., на когото казали да ги закара до гробищата на с.Дражево, обл.Ямбол, в началото на селото. Подсъдимият С. седнал на предна дясна седалка, до водача, а подс.Д. – на задната седалка на таксито. Двамата подсъдими били с качулки на главите си, не разговаряли по време на пътуването, а подс.С. гледал постоянно през прозореца на колата. Свидетелят П. закарал двамата подсъдими до гробищата на селото, но ги спрял в осветената от улична лампа, част на улицата. Подсъдимият С. платил таксито, като дал банкнота от 10лв и таксиметровия шофьор му върнал 1 лев, при което видял лицето на подсъдимия. Двамата подсъдими слезли от таксито, взели саковете си и се отправили в неизвестна посока. Свидетелят П. направил обратен завой, след което осветил пътя, но не видял двамата подсъдими и не разбрал в каква посока се придвижват.

Малко след като първото такси си тръгнало, подс.С. от мобилния телефон на подс.Д. се обадил и повикал второ такси, което да дойде на гробищата на с.Дражево. Поръчката била възложена от диспечерката на постр.Ап. В. В.. Пострадалият В. работил като таксиметров шофьор в таксиметрова компания „Акцент“, където подс.С. дал поръчката, и управлявал л.а.“Форд Ексмакс“ с рег.№ * ** ** *. Пострадалият В. тръгнал около 20 часа, за да изпълни поръчката и около 20.30 часа стигнал до табелата за с.Дражево, която била в непосредствена близост до гробищата на селото. Към този момент пострадалият имал в себе си 52 лева. Второто такси, управлявано от пострадалия, дошло за кратко време след повикването, през което подс.С. извадил от сака си пречупената пушка, сглобил я и я заредил с един патрон, като преди това двамата подсъдими се преоблекли. Подсъдимият С. със заредената пушка отишъл в лявата канавка по посока на движението на таксито, а подс.Д. останал в дясната страна на пътното платно с двата сака и изчаквал да дойде таксито. При пристигането си шофьорът на таксиметровия автомобил видял подс.Д. от дясната си страна, спрял автомобила, но не изключил двигателя и слязъл да вземе и прибере саковете, които държал подс.Д.. Подсъдимият Д. дал на постр.В. двата сака, който ги сложил в багажника на автомобила и се отправил към предната дясна врата на таксито. Пострадалият В. се изправил и в този момент чул няколко изстрела, като единият го уличил в лявата част на гърба. Този изстрел бил възпроизведен от подс.С., от мястото, където се намирал, а именно лявата канавка до пътното платно, в посока на движение на таксиметровия автомобил. От този изстрел пострадалият изпитал силна пронизваща болка в лявата страна на гърба, която преминавала по цялата лява част на тялото му, при което В. приклекнал с единия крак, все едно че пропада, но успял да се

изправи. Подсъдимият Д. също произвел, заедно с изстрела на подс.С., няколко изстрела, след което презаредил пистолета и пак стрелял. Пострадалият, след като се изправил се опитал да отиде към подс.Д., но той не бил близо и затова пострадалият решил да се върне в автомобила. Обърнал се назад и тръгнал към шофьорската врата, седнал на седалката, но краката му останали извън автомобила, защото нямал сили да влезе с цялото си тяло вътре, като се присегнал към бутона на станцията и извикал за помощ, но неуспешно. Подсъдимият Д. тръгнал след пострадалия и започнал да дърпа и рита седналия шофьор с крака. При това спречкване, постр.В. успял да хване единия крак на подс.Д., да му събуе маратонката, с която бил обут и да го избута. При това подс.Д. изгубил равновесие и паднал назад, при което се намушкал с ножа в дясната подбедрица, ножът който носил и бил извадил от канията, и го държал в ръката си. Подсъдимият С., след като произвел изстрел с пушката си, побягнал, но видял спречкването между пострадалия и подс.Д.. След като се самонаранил подс.Д. побягнал след подс.С., като побягнали през полето в посока бензиностанция ОМВ на автомагистрала „Тракия“. Като бягали двамата подсъдими си подхвърляли пушката, а пистолетът подс.Д. изпуснал по време на спречкването с пострадалия. По време на бягането подс.Д. изхвърлил ножа, а подс.С. – пушката. Подсъдимият Д. от самонараняването в крака имал голяма кръвозагуба и не се чувствал добре, поради което подс.С. се обадил първо на баща му, после на възпитателите в спортното училище, но никой не се обадил. Затова позвънил на тренъора им – свид.А. Д. и го помолил да го прибере от автомагистралата и по-точно от бензиностанция ОМВ, като му обяснил, че след сбиване с цигани, подс.Д. е наранен от тях в областта на крака. Свидетелят Д. веднага се отзовал и тръгнал заедно с приятелката си – свид.Е. Г. и приятеля си – свид.Н. Г., управител на бензиностанцията. Свидетелят Д. се обадил и на ЕЕН 112, за да съобщи за инцидента. Свидетелите Д., Г. и Г. пристигнали в близост до бензиностанцията и се срещнали с подс.С., който ги завел при подс.Д.. Подсъдимият С.Д. не можел да се движи и затова го качили в автомобила до бензиностанцията, откъдето бил взет с линейка и откаран в МБАЛ „Св.Пантелеймон“ Ямбол за лечение.

Пострадалият А.В., още като избутал подс.Д., се прибрал в автомобила, но в тази ситуация не можал да потегли и изгасил двигателя, след което пак го запалил и потеглил в посока центъра на селото. Изхвърлил маратонката, която събул от подс.Д.. По пътя се обадил на баща си и му съобщил за станалото. Спрял в центъра на селото по указание на баща си. Баща му – свид.В. В., работещ в същата таксиметрова компания, се обадил на ЕЕН 112 и подал сигнал за случилото се със сина му. Свидетелят В. В. намерил автомобила и сина си в центъра на селото, като постр.А.В. бил ранен в лявата част на гърба. Пристигнали и органите на полицията и медицински екип на спешна помощ от гр.Ямбол. Пострадалият бил откаран в болницата в гр.Ямбол, а след това бил лекуван в болница в гр.Стара Загора.

От заключението по изготвената по делото комплексна съдебно-

медицинска и балистична експертиза № 38/2018г. (л.345-л.355, т.3 от ДП), се установява, че газов пистолет Zoraki, mod.917-8 № 0417-02131 е копие на пистолет Глок кал.9/19мм. Предназначен е за стрелба с халосни и газови патрони кал.9мм. Газовият (газсигналният) пистолет не е огнестрелно оръжие, не е допълнително преработен и с него не могат да се изстрелват проектили. Изрично е посочено в експертизата, че газсигналното оръжие при изстрел от упор може да нанася живото-застрашаващи увреждания на човек или животно.

В същата експертиза се установява, че процесната пневматична пушка е била допълнително преработена, като патронника е увеличен да поема патрони калибър .22LR и е с допълнително монтиран ударник, като представлява огнестрелно оръжие, способно да порази жива цел. Прицелната далекобойност на това огнестрелно оръжие е около 50-100м, но вещото лице посочва, че проектилът запазва достатъчно кинетична енергия да порази жива цел на няколко пъти по-голямо разстояние. При съпоставяне на патронните упори на изследваната пушка и патронния упор на контролната пушка се установява, че в изследваното оръжие допълнително е монтиран ударник, с който се нанася удар по периферията на боеприпаса, т.е.периферно възпламеняване. Гилзата, обект на изследването е с дължина 17.5мм, със следи от механично въздействие по периферията. В самия център на гилзата има отпечатана буква С, което сочи, че гилзата е част от унитарен патрон кал.22 (Long Rifle), производство на американската фирма CCI SPEER. Вещо лице посочва, че отворът на куршума дава възможност след навлизане в човешкото тяло да фрагментира, като отдава цялата си кинетична енергия, нанасяйки тежки поражения. Соци също, че този вид боеприпас е много по-опасен от конвенционалния куршум. При извършената експериментална стрелба с патрони CCI кал.22 с куршум с тегло 2.6 грама, с пушката обект на изследването, се установило, че средната скорост на изстреляните пет броя боеприпаси е 479 м/сек. При извършено сравнително изследване между гилзата обект на изследването и експериментално изстреляните гилзи, се установява съвпадение в следите, оставени върху дъната на гилзите от допълнително монтирания на пушката ударник, респ. гилзата, обект на изследването, намираща се в патронника на изследваната пушка, което сочи че е стреляно с пушката обект на изследването. Гилзата, обект на изследването не е изтеглена от цевта на пушката, защото няма монтиран допълнително изхвъргачел. От заключението се установява, че за да се изтегли гилзата от преработения патронник на пушката е необходимо да има устройство, което при отварянето на цевта да я изтегли навън. Поради това в дясната част на дъното на гилзата има изработен отвор, от който с помощта на остър предмет да се изтегля гилзата навън.

От заключението на същата експертиза е видно, че постр.А.В. е получил огнестрелно нараняване на гръдния кош вляво, кръвоизлив и свободен въздух в гръдната кухина вляво, разкъсване и контузия на левия долен дял на белия дроб с възпаление, две разкъсвания на диафрагмата, чуждо тяло в гръдната

кухина. Входната рана е с диаметър около 5мм и се намира в лявата част на гърба покрай гръбначния стълб на ниво V-VI междуребрие, като няма изходна рана. Установено е, че липсата на данни за дулен отпечатък около входната рана води до извод, че не се касае за изстрел от упор, като изстрелът е бил един и далечен. Вещото лице е категорично, че такова огнестрелно нараняване може да се реализира като пострадалият е бил с гръб към стрелеца. От данните по делото и анализа на медицинските документи се установява категорично, че посоката на изстрела е била отзад-напред спрямо пострадалия в изправено положение от дистанция 5-20м. Липсата на други увреждания е факт, който сочи, че газ-сигналният пистолет не е причинил увреждания и не е възможно да се посочи броят на изстрелите, произведени с него.

Видно от заключението на експертизата е, че огнестрелното нараняване на гръдния кош е причинило на постр.А.В. нараняване, което прониква в гръдната кухина, чуждо тяло в гръдната кухина. Същото огнестрелно нараняване нарушава целостта на диафрагмения купол в ляво, което представлява нараняване, проникващо в коремната кухина. Увреждането на белия дроб, кръвоизливът в гръдната кухина и навлизането на свободен въздух в гръдната кухина, както поотделно, така и по съвкупност, са причинили разстройство на здравето, временно опасно за живота, като нараняването е в област, където се намират жизненоважни органи и системи. При извършената хирургическа интервенция е извадена една метална частица от разрушения на три части проектил, като две от металните части към момента на изготвяне на експертизата са в тялото на пострадалия.

Повереникът на частния обвинител е представил в хода на проведеното по делото съдебно следствие писмени доказателства, а именно амбулаторен лист № 1122/01.04.2019г. на д-р А.ина Д.а, ведно с искане за рентгенологично изследване и резултати от същото, извършено на 03.04.2019г. и 6 бр. копия от снимки, амбулаторен лист № 2506/19.04.2019г. на д-р И., ведно с изследване ЕКГ и ехограф, резултат от проведено изследване с детекторен компютърен томограф № 312253/30.04.2019г., извършено в УМБАЛ „Света Екатерина“ София, ведно с разпечатка на 3 бр. снимки от изследването, се установява, че към този момент една от останалите в тялото на пострадалия две метални частици от проектила се намира в сърдечния мускул на пострадалия А.В..

В хода на проведеното въззивно съдебно следствие е изготвена допълнителна комплексна съдебно-медицинска и балистична експертиза (л.54-л.57 от ВНОХД 41/2021г. на БАС), която установява, че усилието, което се прилага върху спусъка на изследваната пушка за да се произведе изстрел е 800 грама, като при произволни сътресения на изследваното оръжие не е възможно да се произведе изстрел. Видно от допълнителното заключение е, че произволен изстрел с изследваното оръжие без натискане на спусъка е възможен само тогава, когато се нанася силен удар в долната част на приклада в твърда повърхност, с цев насочена нагоре. Установено е, че в настоящия случай цевта на изследваната пушка е насочена към пострадалия,

защото изстреляния куршум описва траектория от 100 метра праволинейно движение, но не може категорично да се отговори къде се е намирал пострадалия в момента на изстрела, защото не е описано направлението на раневия канал, но категорично е, че такова огнестрелно нараняване може да се реализира чрез далечен изстрел, като пострадалият е бил с гръб към стрелеца. Невъзможно е да се прецени дали пострадалият е бил под някакъв ъгъл спрямо траекторията на проектила, защото този ъгъл е много малък. Направен е извод, че е наличен ранев канал през гръдната стена и разрушени тъкани в посока към гръдната кухня, което определя посоката на изстрела отзад-напред, малко отляво-надясно, при изправено положение на тялото на пострадалия, което определя, че пострадалият е бил прав и изстрелът е дошъл откъм гърба му. Потвърждава се констатираното огнестрелно нараняване на гръдния кош вляво, кръвоизлив и свободен въздух в гръдната кухня вляво, разкъсване и контузия на левия долен дял на белия дроб с възпаление, две разкъсвания на диафрагмата, чуждо тяло в гръдната кухня. Има входна рана, описана в комплексната съдебно-медицинска и балистична експертиза и няма изходна рана. Липсва дулен отпечатък около входната рана, както и допълнителни фактори като барутни частици, смазка, изгаряне, което определя, че не е изстрел от упор, както и близък изстрел. Категорично се извежда, че изстрелът е бил един и далечен, като посоката на изстрела е била отзад-напред спрямо пострадалия, който и бил в изправено положение от далечна инстанция.

От заключението по назначената и изготвена по делото съдебно-медицинска експертиза по метода на ДНК профилирането (л.333-л.336, т.3 от ДП), се установява, че клетъчният материал (кръв) по дъното на гилзата, заседнала в цевта на пушката, болта за сглобката на пушката и цевта на пушката (обекти №№ 1.1, 1.2 и 1.3), има ДНК профил, който показва пълно съвпадение с ДНК профила на подсъдимия С. М. Д.. Изследването на обект № 2 (спусък и спусъчна скоба на пистолет Zoraki), показва наличие на минимално количество клетъчен материал – смес от в близко съотношение от повече от две лица, поради което не може да се отдиференцира индивидуален ДНК профил.

Видно от изготвената по делото комплексна психолого-психиатрична експертиза (л.416-л.427, т.4 от ДП), непълнолетният подсъдим К.С. не страда от психическо заболяване и по време на деянието е могъл да разбира свойството и значението на деянието и е можел да ръководи постъпките си. Установява се, че личността на подсъдимия С. е в процес на развитие, предвид възрастовия период, в който се намира непълнолетното лице. Той е екстровеертен, емоционално нестабилен психичен тип, което го определя като активен, чувствителен, агресивен, непостоянен и импулсивен, с данни за реактивна агресивност, неустойчивост на самооценката. Честолюбив, с подчертано мъжествен стереотип на поведение, с признак на акцентуация в характера от хипертимен тип, с приповдигнато настроение без видими причини, с непрекъсната жажда за дейност или словесна комуникация.

Установено е, че подс.С. не губи оптимизъм дори в трудни ситуации. С неукрепнала ценностна система, недостатъчно развито чувство за отговорност, слаб самоконтрол. Резултатите от психологичното изследване показват у подс.С. склонност към лъжа. При изслушването на вещото лице психолога д-р Г.А. в хода на проведеното по делото съдебно следствие, се установява, че в сферата на интелекта и паметта на подс.К.С. липсват данни за дефицит или недоразвитие, той ясно различава доброто от лошото, поради което разбира кое е правилното поведение в обществото и кое е престъпление. Вещото лице - психолог категорично установява, че подс.К.С. е импулсивен и лекомислен, но подчертава, че това не е нещо изключително и типично само за него, а е нормално за децата от неговата възраст, за цялата възрастова група. Видно е, че подс.С. според неговата характеристика е склонен да се увлича, но няма констатирани нарушения нито интелектуално, нито психиатрични, които биха довели до необмислени негови решения поради лекомислие, включително и за извършване на процесното деяние. В заключението се посочва, че подс.С. не се е увлякъл да извърши това престъпление и не го е извършил поради лекомислие. Посочва, че той може да взема самостоятелни решения и конкретно при извършване на процесното деяние той не се е увлякъл от действията и поведението на пълнолетния подсъдим.

Установено е от заключението на изготвената във въззивното съдебно следствие психологична експертиза (л.181-л.187 от ВНОХД № 41/2021г. на БАС), че към подс.С. към момента на деянието е действал с характерната за него емоционална неустойчивост, като няма обективни и субективни данни за участие и влияние на депривация върху действията му. Подсъдимият С. не изразява съжаление, но показва чувство на разкаяние, не демонстрира притеснение и неудобство, но споделя разочарование, че е предаден от приятел. Установява се, че подс.С. сам е ръководил поведението си, съобразно спецификата на личностовата структура, както и че е склонен към лекомислени постъпки и увлечение в действията си. Видно от заключението на експертизата, че действията на подс.С. към момента на деянието се дължат на лекомислие и увлечение в конкретната ситуация, но вещото лице уточнява при изслушването си, че използва думите „лекомислие и увлечение“ като по-наивно поведение на подс.С.. Вещото лице на база на проведеното изследване и материалите по делото е стигнала до извода, че при подсъдимият не се касае за депривация.

Така установената фактическа обстановка се подкрепя от доказателствените материали по делото, събрани при условията и по реда на НПК в хода на ДП, при проведеното от ЯОС съдебно следствие, както и проведеното съдебно следствие във въззивното производство, а именно:

- показанията на свидетелите А.В., В. В. и Н. Г., дадени от тях в хода на проведеното по делото съдебно следствие; част от показанията на свид.Б. Т. Д., дадени от него в хода на съдебното следствие, както и от частта от показанията, дадени от този свидетел в хода на досъдебното производство и

приобщени към доказателствения материал чрез прочитането им на основание чл.281 ал.4, вр.ал.1 т.2 предл.2 от НПК; от показанията на свидетелите П. П., А. Д. и Е. Г., дадени от тях в хода на проведеното съдебно следствие, както и от частта от показанията им, дадени от тях в хода на досъдебното производство и приобщени към доказателствения материал чрез прочитането им на основание чл.281 ал.4, вр.ал.1 т.1 от НПК; от показанията на свидетелите Г. Ж., Н. П.-В., Т. Т.ов и П. К., дадени от тях в хода на досъдебното производство и приобщени към доказателствения материал чрез прочитането им на основание чл.373 ал.1, вр.чл.283 от НПК;

- част от обяснения на подсъдимите С.Д. и К.С., дадени в хода на съдебното следствие, както и от проведената между тях очна ставка във въззивното съдебно следствие;

- от изготвените в хода на ДП заключения по назначените по делото комплексна съдебно-медицинска и балистична експертиза и съдебно-медицинска експертиза по метода на ДНК профилирането, приобщени към доказателствения материал по делото чрез прочитането им на основание чл.373 ал.1, вр.чл.283 от НПК; от заключението на изготвената комплексна психолого-психиатрична експертиза и изслушването на вещите лица в хода на съдебното следствие, от заключението на изготвената във въззивното съдебно следствие допълнителна комплексна съдебно-медицинска и балистична експертиза и изслушването на вещите лица в хода на съдебното следствие, от заключението на изготвената психологична експертиза във въззивното съдебно следствие;

- от приложените по делото и приобщени към доказателствения материал по същото чрез прочитането им на основание чл.283 от НПК писмени доказателства, както следва:

том 1 - протокол за оглед на местопроизшествие и фотоалбум - л.1-л.17; протокол за оглед на местопроизшествие - л.18-л.19 и фотоалбум - л.22-л.26; протокол за оглед на местопроизшествие - л.27-л.36 и фотоалбум - л.38-л.50; протокол за доброволно предаване - л.58; протокол за оглед на веществено доказателство - л.81 и фотоалбум - л.83-л.94; протокол за освидетелстване - л.95 и фотоалбум - л.97-л.100; протокол за доброволно предаване - л.102-л.103; заверени копия от медицинска документация - л.118 и л.120; свидетелство за съдимост 2 броя - л.122-л.123;

том 2 - протокол за оглед на местопроизшествие и фотоалбум - л.135-л.145; експертна справка - л.146-л.147; ксерокопие от история на заболяване на А.В. и С.Д. - л.153-л.213; справки от СУ „Пиер Дьо Кубертен“ - л.216-л.219;

том 3 - заверени копия на медицинска документация на постр.Ап. В. В. - л.236-л.322; протокол за вземане на образци за сравнително изследване 2 бр. - л.338-л.339; протокол за доброволно предаване - л.344;

том 4 - характеристична справка за непълнолетния подс.С. от

20.12.2017г. на инспектор ДПС към РУ-Елхово - л.367; справка от ОД МВР Ямбол - л.365-л.368; препис-извлечение от Акт за раждане № 0533/**.**.****г. на подс.К. М. СТ., издаден от Община Ямбол; амбулаторен лист № 1122/01.04.2019г. на д-р А.ина Д.а, ведно с искане за рентгенологично изследване и резултати от същото, извършено на 03.04.2019г. и 6 бр. копия от снимки, амбулаторен лист № 2506/19.04.2019г. на д-р И., ведно с изследване ЕКГ и ехограф, резултат от проведено изследване с детекторен компютърен томограф № 312253/30.04.2019г., извършено в УМБАЛ „Света Екатерина“ София, ведно с разпечатка на 3 бр. снимки от изследването; характеристика на ученика К.С. от 18.12.2017г., издадена от Спортно училище „Пиер Дьо Кубертен“ Ямбол, служебна бележка от същото училище изх.№ 192/15.12.2017г.; преписи от характеристика на ученика С.Д. от Спортно училище „Пиер Дьо Кубертен“ Ямбол от 15.12.2017г., извлечение от ученическа книжка на С.Д. за учебната 2017/2018г. и читателска карта № 13859/2017г. на С.Д. и характеристика на Д. от БФБ, етапна епикриза от 21.02.2019г., амбулаторен лист № 119/21.02.2019г., етапна епикриза от 20.02.2019г. и амбулаторен лист № 840/20.02.2019г.;

- от веществените доказателства - Газов пистолет Zoraki, mod.917-8 № 0417-02131, копие на пистолет „Глок“, кал.9/19мм; преработена пневматична пушка; 3 броя гилзи; 1 брой тампон обтривка в запечатан плик - л.96, том 1; иззети дактилоскопни следи в запечатан плик - л.147а, т.2; 1 брой дясна маратонка „FREELAND SPORT“; сгъваем нож с дължина 21см; обтривка от стъпка, напоена с кръв; камък с размери 4см по 2.5см с червено-кафява засъхнала течност; черно на цвят долнище от анцуг, напоено с кръв; черна вълнена шапка; черен суитчър с качулка с надпис JEANS; 1 брой мъжки потник, бял на цвят със зацапване с червено-кафява течност; 1 брой блуза с дълъг ръкав - синя; 2 броя текстилни сакове; 1 брой отвертка с червена пластмасова дръжка; 1 брой маратонка черна лява „FREE LAND SPORT“.

Подсъдимите Д. и С. на 11.12.2017г. се уговорили да извършат грабеж на таксиметров шофьор, като за целта сложили дрехи в два собствени сака, а подс.С. в своя сак сложил и процесната преработена пневматична пушка, пречупена на две, установяващо се от частта от обясненията на подс.Д. при проведената очна ставка, на които съдът дава вяра. Съдът кредитира обясненията на подс.Д. при очната ставка, че всеки от двамата подсъдими е взел собствена пътна чанта, което кореспондира и с обясненията на подс.С.. Относно местоположението на процесния газов пистолет, съдът счита, че същият се е намирал у подс.Д., а не в сака му, както заявява подс.С. в очната ставка, на което съдът дава вяра. Подсъдимият Д. взел в себе си процесния газов пистолет. Действията на подсъдимите по подготовка на извършване на деянието се установяват от обясненията им, в която част съдът съответно ги кредитира. Обстоятелството, че подс.С. притежавал пушката е видно от показанията на свид.Г. Ж., дадени на ДП и приобщени по съответния процесуален ред, че продал пушката на подс.С. през лятото на 2017г. за 20 лева. Показанията му кореспондират с обясненията на подс.Д., че именно

подс.С. поставил притежаваната от него пушка в сака си, поради което настоящата инстанция не кредитира обясненията на подс.С., че пушката е била в сака на подс.Д.. Съдът не дава вяра на обясненията на подс.Д., че не е виждал пушката, тъй като най-малко той я е видял при подготовката, защото обяснява подробно, че пушката се зарежда с един патрон, че се пречупва. В черно-червения текстилен сак, намиращ се в багажника на таксиметровия автомобил, при огледа му (протокол за оглед на вещественно доказателство от 12.12.2017г. и фотоалбум към него – л.80-л-94, т.1 от ДП), се намерил билет за градския транспорт в гр.Стара Загора (билета е с надпис „Тролейбусни и автобусни превози“ ЕООД гр.Стара Загора), от което се установява, че сакът е на подс.Д., който към момента живее в този град, където живее и тогава е живеел неговия баща М.Д.. В този сак е намерен и квадратен син пластмасов предмет с остър метален връх в предния край. В същото отделение е намерен и сив сгъваем метален нож тип „швейцарско ножче“, със сгъваеми компоненти. Това обстоятелство, съпоставено с установеното от заключението на изготвената комплексна съдебно-медицинска и балистична експертиза, чието заключение съдът изцяло кредитира, че гилзата, обект на изследването, не е изтеглена от цевта на пушката, защото няма монтиран допълнително изхвъргател, като в дясната си част на дъното на гилзата има допълнително изработен отвор, от който с помощта на остър предмет може ръчно да се изтегля гилзата от цевта, и по тази причина втори изстрел от пушката не е последвал. Именно наличието на такъв предмет с остър връх в сака на подс.Д. и металното ножче (също с остър връх), с които може да се изтегли гилзата, показва знанието му за процесната пушка, независимо, че подс.С. я носил в сака си и е стрелял с нея.

Двамата подсъдими, в изпълнение на взетото от тях решение, се отправили към стоянката на такситата, откъдето наели такси с водач свид.П. П.. Съдът кредитира изцяло показанията на свид.П. и безспорно приема, че подс.С. е седнал на предна дясна седалка до водача, а подс.Д. - отзад, което кореспондира и с обясненията на подс.Д., в която част съдът също ги кредитира. Свидетелят П. качил двамата подсъдими в гр.Ямбол и разпознава само подс.С., на когото видял лицето единствено при плащането на услугата, през другото време подс.С. гледал през прозореца. Свидетелят П. закарал и оставил двамата подсъдими в началото на с.Дражево, до гробищния парк. При заминаването си не видял къде са отишли двамата подсъдими, въпреки че осветил с фаровете си пътя. Обстоятелството, че между двамата подсъдими е имало уговорка се потвърждава и от показанията на свид.П., който е чул разговор между тях като са слезли от таксито му, като единият е казал „какво ще правим сега“, а другият му е отговорил „ще видим, после ще говорим“. След това подсъдимите се обадили и поръчали нова такси на същото място в с.Дражево. Пострадалият А.В. бил изпратен за изпълнение на поръчката и при пристигането на място видял единия подсъдим – подс.Д., да стои с двата сака от дясната страна на пътя по посока на движение на автомобила, установено от показанията на пострадалия, което кореспондира и с

обясненията на двамата подсъдими. В този момент подс.С. бил от лявата страна на пътя, като бил „легнал в храстите на около 20-30 метра от пътя“, както сам подсъдимият съобщава, което кореспондира и с обясненията на другия подс.Д., че „К. тръгна извън пътя, в тъмното“. Пострадалият спрял таксито, отворил багажника, подс.Д. сложил двата сака в багажника и се дръпнал назад, а таксиметровият шофьор затворил багажника, като всичко това е установено от обясненията на подсъдимите и показанията на пострадалия, което кореспондира и с обективизираното в протокола за оглед на вещественото доказателство – таксиметровия автомобил на пострадалия (л.а.“Форд“ с рег.№ * ** ** *) и описаните два сака, намерени в багажника на автомобила. В момента, в който постр.В. затварял багажника чул „няколко изстрела“ и почувствал „силна болка в лявата страна на тялото“. Съдът дава вяра на неговите показания и намира, че двамата подсъдими по едно и също време са стреляли – подс.С. от лявата страна, а подс.Д. от мястото, където се изтеглил към дясната предна част на таксиметровия автомобил, поради което не дава вяра на обясненията на двамата подсъдими, в които всеки твърди, че другият подсъдим е стрелял пръв.

Местоположението на двамата подсъдими се установява от обясненията им, които са непротиворечиви в тази част и съдът им дава вяра, но и от обективизираното в протокола за оглед на местопроизшествие от 11.12.2017г. и фотоалбума към него (л.2-л.17, т.1 от ДП), където са фиксирани намерените и иззети 3 броя подобни гилзи, указващи пътя на подс.Д. при възпроизвеждане на изстрелите от пистолета. Гилзите са обозначени с номера от 1 до 3, като трети номер е в близост до десния край на платното за движение, от където е започнал да стреля подсъдимия, след това номер две и номер едно са в посока към средата на пътното платно. Това кореспондира и с обясненията на подс.Д., че когато пострадалият е бил до багажника на колата, той „вече се бил запътил към предна дясна седалка“ на автомобила. Това, че подс.Д. не е бил в близост до пострадалия се потвърждава и от заключението на комплексната съдебно-медицинска и балистична експертиза, предвид факта, че пистолетът с който е стрелял подс.Д. работи с халосни и газови патрови кал.9мм, намиращи се на свободна продажба, като подсъдимият е стрелял с газови патрони, в които има бойно отровно вещество. Това бойно отровно вещество – хлорацетофенон, не нанася трайни увреждания на човешкия организъм, но не се допуска стрелба в човек на разстояние по-малко от 1 метър, защото микрочастиците хлорацетофенон могат да увредят ретината на човешкото око, а при изстрел от упор – може да нанася животозастрашаващи увреждания на човек или животно. Видно от показанията на пострадалия, същият не е получил такива увреждания, както и не се установил и изстрел от упор, поради което намерените гилзи при огледа установяват, че подс.Д. е бил на разстояние по-голямо от един метър от пострадалия, когато е стрелял. В същия протокол за оглед на местопроизшествие е намерен и процесния пистолет, като до него се намерила и маратонката на подс.Д., която пострадалият събул при сборичкването с подс.Д.. Така, при произведения

изстрел от подс.С. с пушката, който бил само един, подсъдимият улучил пострадалия в лявата част на тялото му отзад, което се потвърждава от заключението на комплексната съдебно-медицинска и балистична експертиза (КСМБЕ). Изстрелът бил далечен, установено от КСМБЕ – „такова огнестрелно нараняване може да се реализира чрез далечен изстрел“, при което пострадалият бил с гръб към подс.С.. В допълнителната КСМБЕ, изготвена в хода на въззивното съдебно следствие се доуточнява, че бгълът, под който се намирал пострадалият спрямо траекторията на проектила е много малък, като категорично установената посока на изстрела, възпроизведен от пушката, е „отзад-напред, малко отляво-надясно, преценено при изправено положение на тялото на пострадалия“, както и че пострадалият е бил прав и изстрелът е дошъл откъм гърба му. Въззивният съд не дава вяра на обяснението на подс.С. при проведената очна ставка, че е хвърлил пушката и че „аз спусък не съм натискал“, а цени заявеното от него при проведения разпит на съдебното следствие, че „аз произведох изстрел с пушката и мислих, че няма да оцеля никой, тъй като не се целих в никого“, което кореспондира и със заключението на допълнителната КСМБЕ, че при произволни сътресения на изследваната пушка, не е възможно да се произведе изстрел. Вещите лица доуточняват, че произволен изстрел без натискане на спусъка е възможен само тогава, когато се нанася силен удар в долната част на приклада на пушката, с цев насочена нагоре, в твърда повърхност. В случая не става въпрос за произволен изстрел с пушката, защото цевта на пушката е била насочена към пострадалия, тъй като изстреляният куршум е описал траектория от 100 метра праволинейно движение, а пострадалият е бил прав и изстрелът е дошъл откъм гърба му. В подкрепа на този извод е и обстоятелството, че мястото, където се е намирал подс.С. не е с твърда повърхност, встрани от асфалтираното пътно платно, което се извежда от обясненията на двамата подсъдими, кореспондиращо с описаното в протокола за оглед на местопроизшествие и фотоалбума към него от 11.12.2017г., че встрани от пътя има наличие на черен път за гробищния парк, както и от фотоснимките на л.1 от фотоалбума ясно се вижда тревистата растителност и храстите край пътя. Самият подс.С. обяснява, че „легнал в храстите на около 20-30 метра от пътя“, което кореспондира и с обясненията на другия подс.Д., че „К. тръгна извън пътя, в тъмното“, което видно от приложените фотоснимки не е твърда повърхност, а канавки с наличие на трева и храсти, и черен път към гробищата. Поради това наведеното от защитата на подс.С., че произведеният изстрел от процесната пушка е бил случаен, произволен, както и твърдението на подс.С., че не е натискал спусъка, въззивната инстанция го намира за неоснователно, неподкрепено от събраните доказателства по делото.

На черния път е намерен и иззет „сгъваем нож“, описан в огледния протокол, зацапан с червеникава течност, който е притежание на подс.Д., бил е в джоба му, изваден от канията и с него подсъдимият се е самонаранил в областта на дясната подбедрица при сборичкването си с пострадалия. По тази

причина подс.Д. не е продължил нападението си над пострадалия и последният е успял да влезе в автомобила си и да потегли към центъра на селото. Обадил се на баща си - свид.В. В., който сигнализирайл на ЕЕН 112 за нападението и се отправил към центъра на селото, където пристигнали полицейските служители и линейка, установено от показанията на свид.А.В., кореспондиращи с показанията на баща му свид.В. В., както и с показанията на медицинските работници - свид.П. К. (лекар в ЦСМП Ямбол) и свид.Т. Т.ов (шофьор на линейка в ЦСМП Ямбол), пристигнали в центъра на с.Дражево и откарали постр.В. в спешния център, както и свид.Н. П.-В. (лекар в Спешно отделение на МБАЛ Ямбол) приела докарания пострадал „с огнестрелна рана на гърба, в ляво под плешката“.

Двамата подсъдими, първо подс.С., а след него, след като преустановил нападението си над постр.В., и подс.Д., побягнали в посока на автомагистрала „Тракия“, като си подхвърляли процесната пушка и накрая я хвърлили по пътя си в изоставено поле с домати в землището на с.Дражево, където е намерена при извършения оглед на ДП - протокол за оглед на местопроизшествие от 12.12.2017г. и фотоалбум към него (л.35-л.50, т.1 от ДП). Тези обстоятелства кореспондират и със заключението по изготвената ДНК експертиза (л.333-л.336, т.3 от ДП) и установеното, че клетъчният материал по дъното на гилзата, заседнала в цевта, болта за сглобка на пушката и цевта на пушката има ДНК профил, който показва пълно съвпадение с ДНК профила на подс.Д.. При извършения оглед на 12.12.2017г., посочен по-горе, са намерени върху защитната мрежа на автомагистралата също и шапка, следи от червенокафява течност, черен суичър със петна и зацапвания с червенокафяв цвят, подробно описани, както е описано и точното им място на намиране, съобразно приетите ориентири. Тези обективни находки, съпоставени с обясненията на подсъдимите, в която част съдът им дава вяра, отразяват пътя на подсъдимите от мястото на нападението на таксиметровия шофьор от гробищния парк на с.Дражево до автомагистралата, където са намерени от свидетелите Д., Г. и Г.. Установените обстоятелства кореспондират и с описаното в протокола за оглед на местопроизшествие от 12.12.2017г. и фотоалбума към него (л.27-л.34, т.1 от ДП), за намерени върху ската на АМ „Тракия“ км 277+800м в лентата Бургас-София, червенокафяви петна, както и върху камък, стъпки с червеникавокафяв цвят от десен крак, черно долнище с напоен с кръв десен крачол. Находките, обективирани в огледните протоколи, указващи пътя на подсъдимите след извършване на деянието, кореспондират и с показанията на свидетелите А. Д., Е. Г. и Н. Г., които съдът изцяло кредитира като непротиворечиви, ясни, дадени от незаинтересовани лица. Подсъдимите са потърсили помощ от тренъора си – свид.Д., като подс.С. се е обадил от мобилния телефон на подс.Д.. Свидетелите Д., Г. и Г. отишли на посочената бензиностанция „ОМВ“ в района на АМ „Тракия“, до с.Дражево, където подс.С. ги чакал и ги завел при подс.С., който бил ранен. Преди това свид.Д. се обадил на ЕЕН 112 и съобщил за нараняването на подс.Д., като на място

пристигнала линейка и полицейски служители. Нараняването на подс.Д. е констатирано и същият е отведен в ЦСМП Ямбол, което се установява не само от показанията на свидетелите Д., Г. и Г., но и от показанията на свидетелите Н. П.-В., лекар в Спешно отделение на МБАЛ Ямбол и П. К., лекар в ЦСМП Ямбол, както и свид.Т. Т.ов, шофьор на линейката, прочетени по надлежния процесуален ред. Свидетелят Т.ов при качването на подс.Д. в линейката видял „кани в горния му ляв джоб на якето“, която предал на полицаите.

Въззивният съд не кредитира показанията на свид.Б. Д., инспектор за борба с противообществените прояви на малолетни и непълнолетни към ОД МВР Ямбол (ИДПС), в по-голямата им част, във връзка със заявеното от подс.С. при проведената беседа с него. Въззивният съд намира, че проведена беседа от полицейския служител със задържаното лице не е доказателствено средство за установяване на релевантни факти, относими към самопризнание, в каквато насока е постоянната практика на върховната инстанция (в т.см.Решение № 202/01.09.2020г., н.д.№ 712/2019г., II н.о., ВКС; Решение № 591/13.01.2014г. по н.д.№ 1902/2013г., I н.о., ВКС; Решение № 290/2016г. по н.д. № 956/2016г., II н.о., ВКС; Решение № 26/23.03.2018г. по н.д.№ 1011/2017г., III н.о., ВКС; Решение № 42/20.03.2018г. по н.д. № 25/2018г., II н.о., ВКС; Решение № 22/01.03.2019г. по н.д.№ 1127/2018г., II н.о., ВКС и др.), както и настоящото отменително решение на ВКС. Поради това въззивният съд изключва въпросните признания от доказателствения материал като недопустими. В конкретния случай свид.Д. провел беседите с подс.С. след задържането му в полицейското управление, като проведените беседи с подс.С., проведени от полицейския служител Б. Д. по ЗМВР, могат да имат само оперативно значение, с оглед разработване на версии и проверката им. Те нямат процесуална стойност и направените изявления от подс.С., съдът не включва в доказателствения материал по делото. Още по-малко е възможно това да бъде извършено чрез възпроизвеждането им от полицейския служители, който ги е чул. Затова въззивният съд не основава изводите си по фактите върху показанията на свид.Б. Д., възпроизвеждащ изявления на подс.С., при проведените с него полицейски беседи. Поради това съдът кредитира показанията му само в частта относно обстоятелството, че познавал подс.С. във връзка с информация за него относно кражба в с.Дражево „на един трактор“, за която по-късно не се установило, че подсъдимият е участвал при извършването ѝ. Свидетелят Б. Д. нямал информация подс.С. да има преписки в район Болярово и Елхово, което обстоятелство е свързано с личността на подсъдимия.

Изхождайки от гореизложеното, въззивната инстанция намира, че подсъдимите са планирали извършването на грабеж на таксиметровия шофьор, за което има доказателства, и което не се оспорва от страните. Действително подсъдимите са имали в себе си преработена пневматична пушка и газов пистолет, имали са уговорка да извършат грабеж на таксиметров шофьор, видно от обясненията на подс.Д. „да вземем оборота на

някакво такси“, което кореспондира с обясненията на подс.С., че са се разбирали „да ограбят шофьор, без да го нараняват“, като липсва уговорка да убият пострадалия. Съдът дава вяра на обясненията на подс.С., че след като извикали „второто такси, се уточнихме, че само ще го сплашим шофьора, без да го нараняваме“. Уговорката между двамата подсъдими била подс.С. да възпроизведе изстрел „шофьорът да се стресне и да избяга“, установено от обясненията на подс.С., което кореспондира с обясненията на подс.Д., че имал намерение „само да го изплаша да не идва към мен“, като използвал пистолета и стрелял. Подсъдимият Д. стрелял и „първият изстрел беше към багажника, след това отидох към шофьора и започнах да стрелям към краката му“. Броят на изстрелите, посочени от подс.Д. се потвърждава и от описаните обективни находки в протокола за оглед на местопроизшествие от 11.12.2017г. (л.2-л.17, т.1 от ДП) – намерените и иззети три броя „подобни гилзи“. Подсъдимият Д. продължил след пострадалия и когато последният бил седнал на мястото на водача, започнал да го дърпа и рита „с намерение да го сплаша“, установено от обясненията му, като използвал и физическа сила. Мястото на произшествието е в края на с.Дражево, до гробищния парк, като произведеният изстрел от подс.К.С. по пострадалия, с пушката, е от 5-20 метра от храстите край пътя, видно от заключението на КСМБЕ (т.4 - л.353, т.3 о ДП), което кореспондира с обясненията му, в която им част съдът също дава вяра, че подсъдимият взел пушката и „легнал в храстите на около 20-30 метра от пътя“. Съдът дава вяра на обясненията на подс.С., дадени в първоинстанционното съдебно следствие, че е произвел изстрел с пушката, като не кредитира обясненията му пред настоящата инстанция, при проведената очна ставка, че не е натискал спусъка на пушката, а в момента на изправянето му от земята, пушката е гръмнала. Тези констатации съдът изведе и от заключението на допълнителната КСМБЕ (т.2 - л.56 от въззивното производство), че при произволни сътресения на изследваното оръжие, не е възможно да се произведе изстрел. Подсъдимият С. е произвел изстрел по посока на постр.В., като цевта на пушката е била насочена към пострадалия, защото изстреляният куршум е описал 100 метра траектория праволинейно движение, което кореспондира и с обясненията на подс.С. в първата инстанция, че се изправил и стрелял по шофьора на таксито, който бил с гръб към него, като постр.В. не е видял подс.С., тъй като бил с гръб към стрелеца, а и било тъмно. Въпреки това при произведеният изстрел подс.С. улучил пострадалия в гърба, в лявата част. Установено е безспорно от комплексна съдебно-медицинска и балистична експертиза и допълнителна такава, че в резултат на произведените изстрели и по-точно от изстрела на подс.С. с пушката, е получено огнестрелно нараняване на гръдния кош на постр.А.В., което му е причинило нараняване, проникващо в гръдната кухина, изразяващо се с чуждо тяло в гръдната кухина, както и нарушаване целостта на диафрагмения купол в ляво, което представлява нараняване, проникващо в коремната кухина. От това нараняване на пострадалия е причинено и увреждане на белия дроб, кръвоизливът в гръдната кухина и навлизането на

свободен въздух в гръдната кухня, които както поотделно, така и в съвкупност, са му причинили разстройство на здравето, временно опасно за живота. Независимо, че нараняването е в област, където се намират жизненоважни органи и системи, то подсъдимите не са целели причиняване на смъртта на пострадалия, умъртвяването му. Пострадалият В. след прострелването е бил в съзнание и в състояние да извършва активни и целесъобразни движения, като вещите лица по изготвената КСМБЕ и допълнителна такава, уточняват при изслушването си в проведеното въззивно съдебно следствие, че състоянието му се е влошавало в рамките на часове, през което време е могъл и е потърсил своевременно медицинска помощ, като такава му е оказана.

По гореизложените съображения въззивният съд не се съгласява с правните изводи на Ямболския окръжен съд, че наказателната отговорност на подсъдимите С.Д. и К.С. следва да бъде ангажирана за извършено престъпление по чл.199 ал.2 т.2 предл.2, вр.чл.198 ал.1, вр.чл.20 ал.2, вр.чл.18 ал.1, вр.чл.63 ал.1 т.1 и т.2 (за подс.С.) от НК, като намира, че следва да носят наказателна отговорност и са осъществили от обективна и субективна страна състава на престъпление по чл.199 ал.1 т.3 предл.2, вр.чл.198 ал.1, вр.чл.20 ал.2, вр.чл.18 ал.1, вр.чл.63 ал.1 т.2 (за подс.С.) от НК, тъй като на 11.12.2017г., около 20.30 часа в с.Дражево, област Ямбол, действайки в съучастие като съизвършители, са направили опит да отнемат чужди движими вещи - сумата в размер на 52 лева, от владението на таксиметровия шофьор Ап. В. В., ЕГН *****, от гр.Несебър, област Бургас, управлявал лек таксиметров автомобил „Форд Ексмаск“ с рег.№ * **** **, с намерение противозаконно да я присвоят, като са употребили сила и заплашване, и деянието е придружено със средни телесни повреди на В., причиняващи наранявания, които проникват в гръдната и коремната кухня, изразяващи се с чуждо тяло в гръдната кухня и нарушаване целостта на диафрагмения купол в ляво и причинили разстройство на здравето, временно опасно за живота, изразяващо се в увреждане на белия дроб, кръвоизливът в гръдната кухня и навлизането на свободен въздух в гръдната кухня, като изпълнителното деяние не е довършено по независещи от подсъдимите причини и К.С., макар и непълнолетен, е разбирал свойството и значението на деянието и е можел да ръководи постъпките си.

Въззивната инстанция намира, че е извършено съставомерно деяние по посочения текст от материалния наказателен закон. Авторството на престъпното деяние е безспорно установено от кредитираната част от обясненията на подсъдимите, дадени в хода на проведеното по делото първоинстанционно и въззивно съдебно следствие, от кредитираните показания на разпитаните по делото свидетели А.В., В. В., Н. Г., П. П., А. Д., Е. Г., Г. Ж., Н. П.-В., Т. Тов и П. К., частта от показанията на свид.Б. Д., от заключенията по назначените по делото експертизи, от приложените по делото и приобщени към доказателствения материал чрез прочитането им на основание чл.283 от НПК писмени доказателства, както и от веществените

доказателства по делото, преценени в тяхната цялост и взаимовръзка.

Правилно първата инстанция е приела, че от обективна страна предмет на деянието са чужди движими вещи - сумата в размер на 52 лева, като същите са годен предмет на престъплението, извършено от подсъдимите, както и самият собственик, владеец на вещите, върху който подсъдимите са упражнили принудата, а именно – постр.А.В.. Подсъдимите са съзнавали, че вещите, предмет на посегателството, са чужда собственост, като с цел отнемането на движимите вещи и установяването на трайна фактическа власт върху парите, подсъдимите са използвали психическа принуда - заплашване и физическа принуда - сила. Правилно първата инстанция е приела, че заплашването се изразява в осъществена от подс.С.Д., в изпълнение на предварително изготвения от двамата подсъдими план, стрелба по пострадалия А.В. с газов пистолет Zoraki, модел 917-8 № 0417-02131, копие на пистолет „Глок“, калибър 9/19мм, а използваната сила се изразява в дърпане и ритане с крака на постр.А.В. от подс.Д. в момента, в който същият се е опитвал да се спаси като влязъл в автомобила си и отправил зов за помощ по станцията на таксиметровата фирма. Употребената спрямо пострадалия В. психическа принуда е безспорно установена, както и факта, че може да сломи съпротивата на пострадалия и да пречупи неговата воля, и го насочва към пасивност по отношение съпротивата му, а употребената сила е пряко физическо въздействие върху жертвата, което е от естество да сломи съпротивата ѝ, както и препятства възможността да попречи на подсъдимите да установят своя фактическа власт върху вещите. Така правилен е извода на първата инстанция, че използваната от подсъдимите психическа принуда - заплахата и физическа такава – сила, са парализирали съпротивата на пострадалия, като по този начин подсъдимите са създали условия за отнемането на процесните вещи - парите и за установяване на трайна фактическа власт върху тях, още повече, че към този момент пострадалият е бил вече ранен в гърба от произведения от подс.С. изстрел с пушката.

Окръжният съд правилно е стигнал до извода, че деянието следва да се квалифицира като опит за грабеж, а не като довършено престъпление, предвид обстоятелството, че не са настъпили предвидените в закона и искани от извършителите общественоопасни последици. Отнемането на инкриминираните вещи предполага прекъсване на досегашното и установяването на ново владение върху тях, но това не се е случило, тъй като пострадалият А.В. е успял да влезе в автомобила си и да избяга от подсъдимите, поради което подсъдимите С. и Д. не са успели да прекъснат владението му като собственик върху процесните пари и не са успели да установят свое владение върху тях. Тези факти характеризират поведението на подсъдимите като недовършен опит към грабеж, като извършеното от тях не съставлява довършено престъпление грабеж. Подсъдимите са реализирали действия по започване на осъществяване на изпълнителното деяние, но същото е останало недовършено, поради независещи от тях причини не са настъпили предвидените в закона и искани от подсъдимите

общественоопасни последици. Пострадалият А.В. е успял да избяга от мястото на нападението върху него, както и от подсъдимите, като последните не са успели да прекъснат владението му върху движимите вещи – парите, което е била тяхна цел, поради което не е налице и доброволен отказ от довършване на престъплението. Подсъдимите не са се отказали по собствена подбуда да довършат изпълнението на престъплението, както и не са предотвратили настъпването на вредните последици от него, също по собствено подбуда. В случаят, подсъдимите не са довършили изпълнителното деяние не защото сами доброволно са се отказали, а поради това, че пострадалият е успял да избяга от мястото на нападението върху него, макар и трудно.

Грабежът е съпроводен с причиняване на пострадалия на средни телесни повреди, т.е. налице е квалифициращото обстоятелство по чл.199 ал.1 т.3 предл.2 от НК. В тази връзка не е правилен правния извод на окръжния съд за осъществено престъпление грабеж, съпроводен с опит за убийство, поради което присъдата следва да се измени и да се преквалифицира от извършено престъпление по чл.199 ал.2 т.2 предл.2, вр.чл.198 ал.1, вр.чл.20 ал.2, вр.чл.18 ал.1, вр.чл.63 ал.1 т.1 и т.2 (за подс.К.С.) от НК, за извършено престъпление по чл.199 ал.1 т.3 предл.2, вр.чл.198 ал.1, вр.чл.20 ал.2, вр.чл.18 ал.1, вр.чл.63 ал.1 т.2 от НК – за подс.С., и по чл.199 ал.1 т.3 предл.2, вр.чл.198 ал.1, вр.чл.20 ал.2, вр.чл.18 ал.1 от НК – за подс.Д..

Подлагайки на анализ обстоятелствата, предшестващи деянието, въззивният съд направи извод, че не може да се направи категоричен и безусловен извод за посочения престъпен резултат от страна на подсъдимите, а именно да причинят умишлено смъртта на постр.В.. Способът и едно от оръдията – процесната преработена пневматична пушка, действително са от категорията, можещи да лишат от живот жертвата. Тези обстоятелства обаче не са достатъчни, за да се направи категоричен извод за наличието на пряк умисъл у подсъдимите да умъртвят пострадалия. Действително, за умисъла при телесните повреди и убийствата често е характерна една неопределеност (алтернативност) в представата на дееца. Деецът предвижда най-общо обществената опасност на два или повече възможни резултата и иска или допуска настъпването на който и да е от тях, при разграничаване на двете хипотези – пряк и евентуален умисъл. Когато деецът действа с евентуален неопределен умисъл, той ще отговаря за реално настъпилия резултат, а не за по-тежкия резултат, който е допускал, тъй като е невъзможен опит при евентуален умисъл за убийство (Постановление № 2/1957г. на Пленума на ВС). Посоката и мястото на нараняването са най-ярката изява за волята на дееца, на ролята и значението на мотива, и затова имат решаващо значение при изясняване на умисъл и вида му. От анализа на доказателствата по делото се установи, че подс.С. е произвел изстрела с пушката в посока към пострадалия, но не с цел да го умъртви, а да го уплаши, да прекъсне владението върху вещите, предмет на грабежа. Подсъдимите не се искали, не са и допускали, че като произведе подс.С. изстрел към пострадалия, ще се

причини смъртта му. След изстрела подс.С. е побягнал, а малко по-късно към него се присъединил и другия подсъдим – подс.Д., след като е прекъсната упражнената от него сила и заплаха по отношения на пострадалия, в резултат на самонараняването му в областта на дясната подбедрица и потеглянето на пострадалия с таксито. Освен това, насочеността на изстрела към пострадалия не е била, за да се постигне смъртта му, подсъдимите не са целели настъпването на летален изход за пострадалия. В конкретния случай, видно от КСМБЕ се касае за едно сляпо огнестрелно нараняване на гръдния кош вляво с входна рана в лявата част на гърба на ниво V-VI ребро, като други наранявания на пострадалия няма. Изстрелът от пушката е бил един и далечен, а газ-сигналният пистолет не е причинил увреждания на пострадалия. След получаване на това нараняване, пострадалият е бил в съзнание, както и в състояние да извършва активни и целенасочени движения, уточнено от вещите лица в съдебно заседание, което въззивния съд цени, като пострадалият се е качил самостоятелно в автомобила си, успял е да отблъсне подс.Д., който продължил да упражнява спрямо пострадалия физическа сила, като дърпал и ритал седналия шофьор с крака. У пострадалия при отблъскването на подс.Д. останала маратонката на последния, а подсъдимия се самонаранил и последвал подс.С.. Така нападението над постр.В. било преустановено и от прострелването с пушката, пострадалият получил средни телесни повреди, причинили му наранявания, които проникват в гръдната и коремната кухина, изразяващи се с чуждо тяло в гръдната кухина и нарушаване целостта на диафрагмения купол в ляво, като му причинили и разстройство на здравето, временно опасно за живота, изразяващо се в увреждане на белия дроб, кръвоизливът в гръдната кухина и навлизането на свободен въздух в гръдната кухина. Така поведението на подсъдимите преди, по време и след нанасяне на ударите на пострадалия не навеждат на извода за наличие на пряк умисъл или пряк алтернативен умисъл за убийство на пострадалия, поради което същите следва да бъдат оправдани за опит за умишлено умъртвяване на пострадалия В. и признати за виновни за грабеж, придружен с причиняване на средни телесни повреди на пострадалия. В настоящото наказателно производство не се установи, че подсъдимите са действали с пряк алтернативен умисъл и поради независещи от тях фактори са причинили по-лекия резултат, и трябва да отговарят за опит към по-тежкия. Двата подсъдими не са имали намерение да умъртвят пострадалия, а единствено да го сплашат и да установят своя фактическа власт върху процесните движими вещи. Това се извежда от цялата доказателствена съвкупност по делото. Именно установеният механизъм на извършеното деяние, използваните средства, с едно от които преработена пневматична пушка, действително може да се причини по-тежък резултат за пострадалия, начина на извършване на деянието, преустановяването на изстрелите от страна на подс.С., който избягал след като стрелял, сочи, че не са искали и не са съзнавали допускането в нито един момент от извършване на противоправното деяние от тяхна страна на смъртта на постр.В., още повече

да са целяли този резултат.

От субективна страна деянието по чл.199 ал.1 т.3 предл.2, вр.чл.198 ал.1, вр.чл.20 ал.2, вр.чл.18 ал.1, вр.чл.63 ал.1 т.2 (за подс.С.) от НК е осъществено от подсъдимите С. и Д. при форма на вина - пряк умисъл. Дейците са съзнавали общественото опасния характер на деянието, предвиждали са и настъпването на общественото опасните му последици и пряко са желали това. Подсъдимите са съзнавали противоправния характер на деянието си и са съзнавали, че осъществяват противоправно деяние, което е престъпление според българските закони и за което се предвижда съответно наказание. За формата и съдържанието на умисъла следва да се съди не само от средствата, с които е извършено деянието, от броя, насоката, силата и интензивността на ударите, от мястото на нараняването и неговата уязвимост, от разстоянието, от което се посяга на жертвата, но и от предшестващото поведение на виновния и пострадалия (арг.Решение № 395/2014г. по н.д. № 1223/2014г. на ВКС, Решение № 11/2016г. по н.д. № 978/2015г. на ВКС). Безспорно е установено по делото, че подс.С. е произвел изстрела с пушката, от който е получено нараняването на пострадалия, с цел извършване на грабежа, като подс.Д. е бил наясно с наличието на тази пушка, както и нейното действие. За субективната страна за престъплението се съди от обективните действия на извършителите, които бяха обсъдени по-горе, като към тях трябва да се включи и обстоятелството, че подсъдимите не са отправяли заканаелни реплики, деклариращи намерение за извършване на убийство спрямо пострадалия или фрази, които да налагат този извод, както и да изразят по друг начин това свое намерение. Поради това съдът намери, че в настоящия казус подсъдимите са действали с пряк умисъл за отнемане на процесните движими вещи от владението на пострадалия, при което са му причинили посочените средни телесни повреди.

Двамата подсъдими са действали като съизвършители. Съчетаните им прояви са довели в своята цялост до осъществяване на престъплението. Те са съзнавали, че участват заедно в осъществяването му. Кой от подсъдимите с какво е стрелял е без значение, когато тази дейност е част от изпълнителното деяние за осъществяване на общия престъпен резултат. Безспорна и последователна е съдебната практика, че при съизвършителство всеки от съучастниците отговаря за причинения с общи усилия престъпен резултат (в т.см.Решение № 504/1996г. по н.д. № 75/1996г., I н.о. ВКС; Решение № 58/1983г. по н. д. № 527/1983г., II н.о. ВКС; Решение № 293/2002г. по н.д. № 177/2002г., III н.о. ВКС). В настоящия случай, действайки като съизвършители, подсъдимите са направили опит да отнемат от владението на постр.В. сумата в размер на 52 лева, като са употребили сила и заплашване, и деянието е придружено с причинени средни телесни повреди на пострадалия, при извършеното прострелване с процесната пушка. Безспорно са установени задружните, съвместни и противоправни усилия на двамата подсъдими по осъществяване на деянието. Подсъдимите са съзнавали, че употребената от тях сила и заплашване могат да преодолеят съпротивата на пострадалия, в

чиято фактическа власт са процесните вещи, съзнавали са, че целят да го лишат от фактическа власт върху тях, предвиждали са преминаването на вещите в своя фактическа власт и са искали установяването на тази власт. Според съдебната практика общността на умисъла на съизвършителите е резултат на предварително и изрично уговаряне и за общия умисъл се правят изводи от обективно установените факти, както в настоящия случай – деянието е предварително планирано, всеки подсъдим е бил наясно с ролята си и конкретните действия, които да извърши и всеки е съзнавал участието на другия в осъществяването му. Тук е мястото да се разгледа наведеното от защитата на подс.Д. наличие на класически ексцес на умисъла, конкретизирано, че подс.Д. не можел и не следвал да носи наказателна отговорност за това, което се е случило в повече и за което не е имал идея, че ще се случи. Настоящата инстанция намира тези доводи на защитата за неоснователни. Действително, всеки от участниците отговаря само в рамките на онова, което се обхваща от неговия умисъл (Решение 236-1973-II) и когато поведението на някой от съучастниците надхвърля общия умисъл, за извършеното в повече, не отговарят останалите участници, каквато е трайната и задължителна съдебна практика на върховната инстанция. В настоящия казус подсъдимите са действали задружно за осъществяването на деянието и с действията си не са надхвърлили общия умисъл за извършване на грабеж на таксиметров шофьор, както и двамата подсъдими обясняват, в която част съдът цени обясненията им. Подсъдимите са решили да извършват грабеж, разпределят си ролите, като подс.С. взел пушката и отишъл встрани от пътя, а подс.Д. с пистолета останал на пътното платно да чака таксито. Преди това освен пушката и пистолета, подсъдимите в саковете сложили и свои дрехи, установено при проведената очна ставка във въззивното съдебно следствие, с които се преоблекли след като слезли от първото такси. В този смисъл, наведеното от защитата на подс.Д., че не са се преобличали, също не отговаря на установеното по делото, което не се отрича и от подсъдимите, в която част въззивния съд също цени обясненията им. Така с участието си, всеки от подсъдимите е съдействал за осъществяване на грабежа. Подсъдимите не са имали уговорка да убият пострадалия, а само да извършат грабеж на намиращите се в него пари, като за целта са използвали процесните преработена пушка и пистолет, като са произвели изстрели с тях, а подс.Д. е употребил и сила като е дърпал и ритал пострадалия, когато последният бил седнал в таксито на мястото на водача. Настоящата инстанция намира, че подсъдимите са били наясно, че пневматичната пушка е била преработена. Подсъдимият С. купил пушката от свид.Ж., същата била негова, като подс.Д. е знаел за нея и че представлява огнестрелно оръжие, ползвано от другия подсъдим. В тази насока са обясненията на подсъдимия Д., който обяснява подробности относно начина на слагане на пушката в сака на подс.С., как се използва, като се сглобява и зарежда с един патрон. Начина на презареждане на пушката също е познат на подс.Д. и по-конкретно, че оставащата гилза в патронника на пушката трябва да се извади/изтегли с остър предмет, каквито

остри предмети са намерени при огледа на сака му, в сака му, останал в багажника на таксиметровия автомобил. Предвид всичко изложено, въззивният съд намира, че когато извършителите са двама е без значение за престъпния състав на грабежа кой от тях употребява силата, заплашва или отнема вещта, т.е. налице е общност на умисъла, а не ексцес. Когато в рамките на общия умисъл съизвършителите използват различни увреждащи средства и извършват различни действия, нито един от тях поотделно не може да се позове на ексцес на умисъла, тъй като се съгласява с действията на съучастника си и не излиза извън рамките на общото решение. Касае се за съучастническа дейност, като всеки от съизвършителите – двамата подсъдимите, има свой принос в настъпването на общия престъпен резултат и не може да се приеме, че е налице ексцес, че има излизане извън уговореното. Подсъдимите, като съизвършители, не са излезли от рамките на взетото решение и не са извършили нещо различно от уговореното, никой от тях самоволно не е сторил това – не е излязъл от взетото решение и не е извършил по-тежко престъпление от уговореното, поради което не е наличен ексцес. В този смисъл е и константната съдебна практика - Решение № 20/2010г., н.д.№ 687/2009г., I н.о., ВКС; Решение № 313/2010г., н.д.№ 275/2010г., III н.о., ВКС; Решение № 332/2009г., н.д.№ 328/2009г., II н.о., ВКС; Решение № 460/1995г., н.д.№ 339/1994г., I н.о., ВКС; и др.

Наведеното от защитата на подс.С. за приложение на разпоредбата на чл.61 от НК по отношение на подсъдимия е неоснователно. Освобождаването от отговорност на непълнолетен на основание чл.61 ал.1 от НК може да стане само при предвидените в тази норма предпоставки и по-конкретно наличието на три условия – деянието да не представлява голяма обществена опасност, деецът да го е извършил поради лекомислие или увлечение и спрямо него да може успешно да се приложи някоя от възпитателните мерки по ЗБППМН. Независимо от заключението на изготвената във въззивното производство психологична експертиза (т.3 - л.187 от ВНОХД № 41/2021г. на БАС), че действията на подс.С. към момента на деянието се дължат на лекомислие и увлечение в конкретната ситуация, както и уточнението на вещото лице в съдебно заседание при изслушването му, че това означава „по-наивно поведение“, то въззивната инстанция намира, че в случая чл.61 от НК е неприложим. Това се обуславя най-вече от факта, че деецът – подс.С., към момента е навършил пълнолетие на 30.06.2021г., а нормата на чл.61 от НК предполага той да е непълнолетен към момента на деянието и към момента на освобождаването му от наказателна отговорност (арг.Решение № 43/2016г., н.д.№139/2016г., I н.о., ВКС. От друга страна, въззивният съд намира, че не е изпълнено и законовото изискване за приложение на този текст от закона, а именно деянието да разкрива ниска степен на обществена опасност.

При това положение и предвид горепосоченото, въззивният съд следва да преквалифицира деянието, извършено от подсъдимите Д. и С. от такова по чл.199 ал.2 т.2 предл.2, вр.чл.198 ал.1, вр.чл.20 ал.2, вр.чл.18 ал.1, вр.чл.63 ал.1 т.1 и т.2 от НК (за подс.К.С.) и по чл.199 ал.2 т.2 предл.2, вр.чл.198 ал.1,

вр.чл.20 ал.2, вр.чл.18 ал.1 от НК (за подс.С.Д.), в такова по чл.199 ал.1 т.3 предл.2, вр.чл.198 ал.1, вр.чл.20 ал.2, вр.чл.18 ал.1, вр.чл.63 ал.1 т.2 от НК – за подс.С. и по чл.199 ал.1 т.3 предл.2, вр.чл.198 ал.1, вр.чл.20 ал.2, вр.чл.18 ал.1 от НК – за подс.Д.. Въззивният съд намира, че подсъдимите са извършили деянието с посочената по-горе правна квалификация, за това че на 11.12.2017г., около 20.30 часа в с.Дражево, област Ямбол, действайки в съучастие като съизвършители, са направили опит да отнемат чужди движими вещи - сумата в размер на 52 лева, от владението на таксиметровия шофьор Ап. В. В., ЕГН *****, от гр.Несебър, област Бургас, управлявал лек таксиметров автомобил „Форд Ексмакс“ с рег.№ * **** **, с намерение противозаконно да я присвоят, като са употребили сила и заплашване, и деянието е придружено със средни телесни повреди на В., причинили на пострадалия наранявания, които проникват в гръдната и коремната кухина, изразяващи се с чуждо тяло в гръдната кухина и нарушаване целостта на диафрагмения купол в ляво и причинили разстройство на здравето, временно опасно за живота, изразяващо се в увреждане на белия дроб, кръвоизливът в гръдната кухина и навлизането на свободен въздух в гръдната кухина, като изпълнителното деяние не е довършено по независещи от подсъдимите причини и подс.С., макар и непълнолетен, е разбирал свойството и значението на деянието и е можел да ръководи постъпките си.

При обсъждане на въпроса за наказанието, което подсъдимите следва да изтърпи за осъществената от тях престъпна деятелност, реализираща състава по чл.199 ал.1 т.3 предл.2, вр.чл.198 ал.1, вр.чл.20 ал.2, вр.чл.18 ал.1, вр.чл.63 ал.1 т.2 от НК – за подс.С. и по чл.199 ал.1 т.3 предл.2, вр.чл.198 ал.1, вр.чл.20 ал.2, вр.чл.18 ал.1 от НК – за подс.Д., настоящата инстанция съобрази високата степен на обществена опасност на деянието, която е отчетена от законодателя в предвидените високи размери на наказанието, както и динамиката на този вид престъпления за страната и конкретно за региона към момента на осъществяването му. Тук следва да се отчете и броя на причинените средни телесни повреди на пострадалия, който са повече от една, а именно наранявания, които проникват в гръдната кухина и в коремната кухина, и разстройство на здравето, временно опасно за живота. Правилно първата инстанция е отчетела, към което се присъединява и настоящата, като отегчаващо отговорността на двамата подсъдими, предварителното планиране на престъплението за отнемане на парите на таксиметров шофьор – избор на местоизвършването - извън населено място (до гробища), в тъмната част на денонощието, вземане на дрехи и преобличане с тях, както и на оръжия – пушката и пистолета, наличие на нож у подс.Д., както и съгласуване на действията и разпределение на ролите помежду им. Тези обстоятелства, според настоящия състав, определят и сравнително висока степен на обществена опасност на подсъдимите, към което се включва и проявената упоритост от страна на подс.Д., касаеща действията на подсъдимия, след като пострадалият е влязъл в автомобила си – последвал пострадалия и го дърпал, както и ритал. Като отегчаващо

отговорността на подс.С. правилно са включени и недобрите му характеристични данни, свързани с недисциплинираност и липса на концентрация в учебния процес, които са били налични към момента на деянието, но неправилно е посочено, че същият е участвал в друго престъпно посегателство през м.09.2017г., тъй като видно от показанията на свид.Б. Д., в която част настоящата инстанция ги цени, се установило, че подсъдимият не е участвал при извършването на тази кражба, както и че няма образувани преписки в район Болярово и Елхово, относно подсъдимия.

Правилно контролираната инстанция е отчетла като смекчаващи отговорността на подсъдимите проявената критичност, искрено съжаление, което подсъдимите заявяват и пред настоящата инстанция, както и направените, макар и частични самопризнания, които съдействат в известна степен за разкриване на обективната истина по делото. Отчетено е и чистото съдебно минало на подсъдимите като смекчаващо вината им обстоятелство, както и младата възраст на подсъдимите (подс.Д. е навършил 18 години преди малко повече от един месец, преди извършване на настоящото деяние, а подс.С. е навършил 14 години преди малко повече от пет месеца, преди извършване на деянието), а за подс.Д. – и отличните му характеристични данни. Въззивният съд счита, че към смекчаващите отговорността обстоятелства следва да се включи и продължителният срок от извършване на деянието до настоящия момент (повече от четири години), както и акуратното процесуално поведение на подсъдимите – не са ставали причина за неоснователно отлагане на делото и редовно са се явявали в хода на наказателното производство.

По този начин правилно окръжният съд, и съобразявайки изложените смекчаващи и отегчаващи отговорността на подс.Д. обстоятелства, е намерил, че следва да му се определи наказание при лек превес на смекчаващите вината му обстоятелства, каквото в случая счита, че са налице и въззивният съд. Поради това и отчитайки, че подс.Д. е осъществил състава на деяние по чл.199 ал.1 т.3 предл.2, вр.чл.198 ал.1, вр.чл.20 ал.2, вр.чл.18 ал.1 от НК, за което е предвидено наказание от пет до петнадесет години лишаване от свобода, настоящата инстанция намира, че за изпълнение на целите на наказанието, предвидени в чл.36 от НК, при условията на чл.54 от НК и при лек превес на смекчаващите отговорността обстоятелства, следва да му определи наказание малко под средния размер, предвиден за това деяние, а именно осем години лишаване от свобода, което съобразно правилата на чл.57 ал.1 т.2 б.„а“ от ЗИНЗС, следва да се изтърпи при първоначален строг режим, какъвто е определен в първоинстанционната присъда и не следва да се заменя.

При определяне на наказанието на подс.С. за извършеното от него деяние по чл.199 ал.1 т.3 предл.2, вр.чл.198 ал.1, вр.чл.20 ал.2, вр.чл.18 ал.1, вр.чл.63 ал.1 т.2 от НК, въззивният съд се съобрази с обстоятелството че задължително следва да се приложи разпоредбата на чл.63 ал.1 т.2 от НК, тъй като към момента на деянието подсъдимият е навършил 14 години

(непълнолетен) и следва наказанието му да се замени. Наказанието на подс.С. предвид факта, че въззивният съд счита, че е извършил деяние по чл.199 ал.1 т.3 предл.2 от НК, за което се предвижда наказание лишаване от свобода от пет до петнадесет години, се заменя, на основание чл.63 ал.1 т.2 от НК, с наказание лишаване от свобода до пет години. В тази връзка е неоснователно наведеното от защитата му, че е допуснато съществено процесуално нарушение в първоинстанционната присъда с налагането на наказание на подс.С. при условията и на т.1 на чл.63 ал.1 от НК (която не е посочена в диспозитива на обвинителния акт), тъй като настоящата инстанция заменя наказанието му само в хипотезата на чл.63 ал.1 т.2 от НК. Предвид всичко изложено, въззивният съд наложи наказание на подс.С. също при лек превес на смекчаващите отговорността му обстоятелства малко под средния размер, а именно наказание две години и четири месеца лишаване от свобода, отчитайки и по-наивното му поведение и емоционална му неустойчивост към момента на деянието (заключението по изготвената психологична експертиза – л.57 от въззивното производство). При индивидуализация на наказанието на подс.С. при условията на чл.54 от НК, съдът съобрази разпоредбата на чл.60 от НК и наложи наказание на непълнолетния подсъдим, към момента на деянието, с цел да бъде превъзпитан и подготвен за общественополезен труд, като не се пренебрегна и целта на наказанието по чл.36 от НК. Въззивният съд замени определения му първоначален строг режим за изтърпяване на наказанието на общ режим, съобразно разпоредбата на чл.57 ал.1 т.3 от ЗИНЗС.

Първата инстанция правилно не е наложила предвиденото наказание конфискация, предвид факта, че не е установено имуществото на подсъдимите.

Правилни са констатациите на окръжния съд, които апелативния съд намира за налични и обосновани, че не следва да се приложи разпоредбата на чл.55 ал.1 от НК, тъй като не са налице многобройни или изключителни смекчаващи вината на подсъдимите обстоятелства, както и не е налице другата кумулативна предпоставка по чл.55 от НК, а именно най-лекото, предвидено в закона наказание да е несъразмерно тежко за извършеното престъпление от двамата подсъдими. Посочените смекчаващи отговорността на подсъдимите обстоятелства, изброени по-горе, не могат заедно или поотделно да обосноват изключителност или многобройност по смисъла на посочената разпоредба. Само след преценка, че най-лекото, предвидено в закона наказание е несъразмерно тежко, изключителността или многобройността на смекчаващите вината обстоятелства позволява приложението на разпоредбата на чл.55 ал.1 от НК. В случая такава положителна преценка не може да се направи за подсъдимите, предвид отчетените отегчаващи вината обстоятелства. Правилно окръжният съд не е приложил разпоредбата на чл.58 б.„а“ от НК, предвид това, че настоящото деяние е останало недовършено по независещи от волята на подсъдимите причини, като те са направили всичко за довършването му, както и не е

налице отказ на подсъдимите да довършат деянието, нито да предотвратят настъпването на последиците от него. Пострадалият В. е успял сам да избута подс.Д., да запали от втория път автомобила си и да потегли в посока към центъра на с.Дражево, където му е оказана помощ.

Настоящата инстанция намира, че не следва да се прилага чл.66 ал.1 от НК, като за подс.Д. липсват законови пречки за прилагането ѝ, а относно подс.С. не са налице условията за отлагане изпълнението на наложеното наказание, тъй като с приложение на института на условното осъждане не биха могли да се изпълнят целите на наказанието, имайки предвид механизма, начина на извършване на деянието, безпричинното посегателство върху човешката неприкосновеност, немотивирано от каквито и да е било обстоятелства. Настоящият съдебен състав намира, че подсъдимите могат да се поправят само тогава, когато спрямо тях се приложи по-интензивно наказателно въздействие, изключващо института на условното осъждане. Така в конкретния случай с упражнената спрямо подсъдимите държавна принуда ще се въздейства, наред с поправянето им, ще бъде въздействано възпитателно и предупредително и върху останалите членове на обществото, най-вече относно възпиране от извършване на престъпления срещу собствеността със зачита на неприкосновеността на личността. Въззивният съд намира, че така определените наказания на подсъдимите, ще осигурят необходимия баланс, който може да обезпечи поправителното и превъзпитателно въздействие върху подсъдимите и ще гарантира всички цели на наказанието, посочени в чл.36 от НК.

При служебната проверка, въззивният съд не установи допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, довели до ограничаване на процесуалните права на страните и по-конкретно до ограничаване на правото на защита на подсъдимите. Всички процесуално-следствени действия в наказателното производство са извършени при спазване на правилата на закона. Относно оплакването на повереника на частния обвинител за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, ограничаващи правата на пострадалия, изразяващи се в прекратяване на приетия за съвместно разглеждане граждански иск, настоящата инстанция намира, че няма допуснати такива и възможността на пострадалия да предяви граждански иск не е преклудирана, поради което същият има възможност за предявяване на такава претенция в отделно производство.

Правилно първоинстанционният съд, на основание чл.59 ал.1 и ал.2 от НК, е приспаднал времето, през което подсъдимите са били задържани по настоящото дело, както следва за подсъдимия С.Д., считано от 12.12.2017г. до 29.06.2018г. и за подсъдимия К.С., считано от 12.12.2017г. до 21.12.2017г.

Окръжният съд правилно, на основание чл.53 ал.1 б.„а“ от НК, е отнел в полза на държавата веществените доказателства газов пистолет Zoraki, mod.917-8 № 0417-02131, копие на пистолет „Глок“, кал.9/19мм и преработена пневматична пушка, като се е произнесъл правилно относно

останалите веществени доказателства, които да се унищожат като вещи без стойност, след влизане на присъдата в сила, а именно 3 броя гилзи, 1 брой тампон обтривка в запечатан плик, иззети дактилоскопни следи в запечатан плик, 1 брой дясна маратонка „Freeland Sport, сгъваем нож с дължина 21см, обтривка от стъпка, напоена с кръв, камък с размери 4смх2.5см с червено-кафява засъхнала течност, черно на цвят долнище от анцуг, напоено с кръв, черна вълнена шапка, черен суитчър с качулка с надпис JEANS, 1 брой мъжки потник, бял на цвят със зацапване с червено-кафява течност, 1 брой блуза с дълъг ръкав - синя, 2 броя текстилни сакове, 1 брой отвертка с червена пластмасова дръжка, 1 брой маратонка, черна лява „Freeland Sport“.

Окръжният съд правилно се е произнесъл и по направените по делото разноси да се заплатят по сметка на ОД МВР Ямбол в размер на по 1283.01 лева за всеки подсъдим и по сметка на ОС Ямбол в размер на по 95.52 лева за всеки подсъдим, както и на частния обвинител В. в размер на по 1200 лева за всеки подсъдим.

На основание чл.189 ал.3 от НПК и предвид осъдителната присъда, въззивният съд следва да осъди подсъдимите да заплатят в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на Бургаски апелативен съд сумата в размер на по 903 лева за всеки един от тях, направени разноси във въззивната инстанция. Въззивната инстанция следва да осъди подсъдимите да заплатят и на частния обвинител претендираните от него разноси, направени във въззивното производство, които видно от представените договори за правна помощ и пълномощни са в размер на 500 лева - за адв.А. и 600 лева - за адв.К., които представляват частния обвинител в настоящото производство. Поради това настоящият съд следва да осъди подсъдимите да заплатят на частния обвинител А.В., направените от него разноси по делото в размер на по 550 лева за всеки един от тях.

По гореизложените съображения въззивната инстанция намира, че атакуваната присъда следва да бъде изменена, като преквалифицира извършеното деяние от подсъдимите от такова по чл.199 ал.2 т.2 предл.2, вр.чл.198 ал.1, вр.чл.20 ал.2, вр.чл.18 ал.1, вр.чл.63 ал.1 т.1 и т.2 от НК - за подс.К.С. и по чл.199 ал.2 т.2 предл.2, вр.чл.198 ал.1, вр.чл.20 ал.2, вр.чл.18 ал.1 от НК - за подс.С.Д., за това, че грабежът е придружен с опит за убийството на постр.В., в такова по чл.199 ал.1 т.3 предл.2, вр.чл.198 ал.1, вр.чл.20 ал.2, вр.чл.18 ал.1 от НК (за подс.Д.) и по чл.199 ал.1 т.3 предл.2, вр.чл.198 ал.1, вр.чл.20 ал.2, вр.чл.18 ал.1, вр.чл.63 ал.1 т.2 от НК (за подс.С.), за това, че грабежът е придружен със средни телесни повреди на В., причинили наранявания, които проникват в гръдната и коремната кухина, изразяващи се с чуждо тяло в гръдната кухина и нарушаване целостта на диафрагмения купол в ляво и причинили разстройство на здравето, временно опасно за живота, изразяващи се в увреждане на белия дроб, кръвоизливът в гръдната кухина и навлизането на свободен въздух в гръдната кухина, както и да намали наложеното наказание лишаване от свобода на подс.Д. от шестнадесет години на осем години, а на подс.С. от шест години на две

години и четири месеца, както и да замени определения на подс.С. първоначален строг режим за изтърпяване на наказанието на общ. В останалата ѝ част присъдата като обоснована и законосъобразна следва да бъде потвърдена.

Водим от горното и на основание чл.334 т.3, вр. чл.337 ал.1 т.1 и т.2 от НПК, Бургаският апелативен съд

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ Присъда № 61/31.05.2019г., постановена по НОХД № 24/2019г. на Ямболски окръжен съд, като преквалифицира извършеното от подс.С. М. Д. и подс.К. М. СТ. деяние от такова по чл.199 ал.2 т.2 предл.2, вр.чл.198 ал.1, вр.чл.20 ал.2, вр.чл.18 ал.1, вр.чл.63 ал.1 т.1 и т.2 от НК - за подс.К.С. и по чл.199 ал.2 т.2 предл.2, вр.чл.198 ал.1, вр.чл.20 ал.2, вр.чл.18 ал.1 от НК - за подс.С.Д., в такова по чл.199 ал.1 т.3 предл.2, вр.чл.198 ал.1, вр.чл.20 ал.2, вр.чл.18 ал.1 от НК - за подс.Д. и по чл.199 ал.1 т.3 предл.2, вр.чл.198 ал.1, вр.чл.20 ал.2, вр.чл.18 ал.1, вр.чл.63 ал.1 т.2 от НК - за подс.С..

НАМАЛЯВА размера на наложеното наказание на подс.Д. от шестнадесет години лишаване от свобода на ОСЕМ ГОДИНИ лишаване от свобода.

НАМАЛЯВА размера на наложеното наказание на подс.С. от шест години лишаване от свобода на ДВЕ ГОДИНИ И ЧЕТИРИ МЕСЕЦА лишаване от свобода и ЗАМЕНЯ определения му първоначален режим за изтърпяване на наказанието от строг на ОБЩ РЕЖИМ.

ПОТВЪРЖДАВА присъдата в останалата ѝ част.

ОСЪЖДА подсъдимите С. М. Д. и К. М. СТ. ДА ЗАПЛАТЯТ в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на Бургаски апелативен съд сумата в размер на по 903 лева за всеки един от тях, направени разноски във въззивната инстанция.

ОСЪЖДА подсъдимите С. М. Д. и К. М. СТ. ДА ЗАПЛАТЯТ на частния обвинител Ап. В. В., направените от него разноски по делото във въззивното съдебно производство, в размер на по 550 лева за всеки един от тях.

Решението подлежи на касационно обжалване и протестиране пред ВКС на Република България в петнадесетдневен срок от съобщаването на страните, че е изготвено.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____

